అఖిల

అఖిల భారత పత్రిక – మార్చి 2020

భిన్నత్వంలో యేకత్వం

భిన్నత్వంలో యేకత్వం

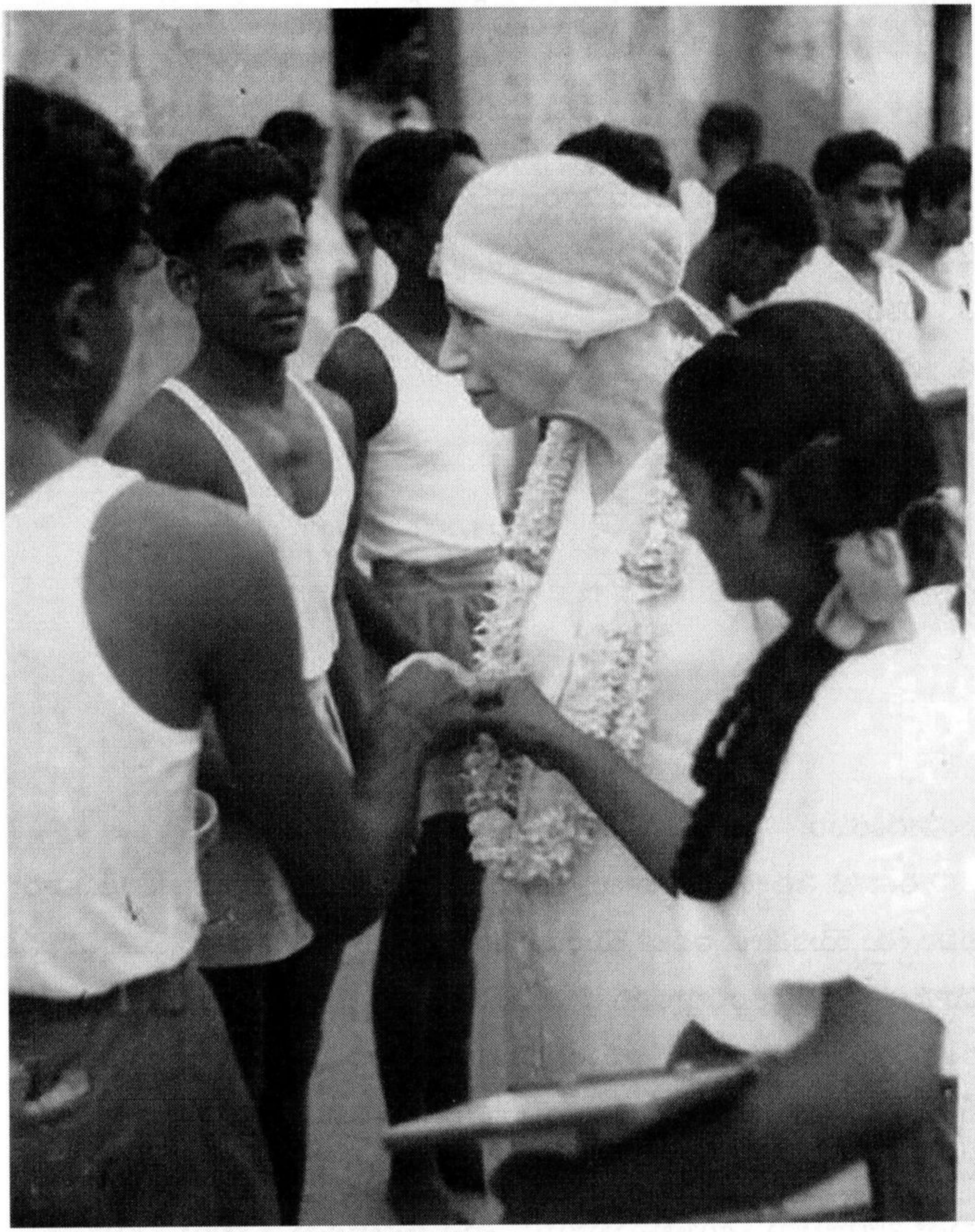
విషయసూచిక

1. భువికై మానవులకై మదర్ కార్యక్రమం 5
2. విభజన, అశాంతులను నివారించుట 8
3. ఏకత్వ పునరావిష్కరణ 16
4. సాముదాయక యోగం 24
5. ప్రపంచ వైక్యత దిశగా 37

సంపాదకీయం:

ఈనాటి సత్యం, వివాదాలు, యుద్ధాలు అయినట్లైతే మానవజాతి అనివార్య భవిష్యత్తు యేకత్వం. ఇదలా యెందుకనంటే బయట మనం, భేదాలను, చీలికలను చూస్తున్నప్పటికీ అంతరాంతర లోతులలో ఒక రహస్య యేకత్వం వున్నందుచేత. ఈ భిన్నత్వం కూడా మహాకార్యంలోని భాగమే. అది భిన్నత్వంలో యేకత్వాన్ని సృజించడానికున్నది. ఏకత్వ ఆధారంపై ఒక అనంత అభివ్యక్తి, సృష్టి మహాకార్యంగా కన్పిస్తోంది. మన ఆంతరిక స్థలాలలో, అత్యాశ, ద్వేషం, భయాలకు వ్యతిరేకంగా మహా పోరాటాలు సాగుతున్నట్లుగానే, మన అస్తిత్వాన్ని ఒకటిగా చేయడంలో, యేకత్వరహస్య ఆవిష్కరణ కూడా జరుగుతూనేవుంది. భిన్నత్వంలో ఏకత్వమనే విషయానికి యీ సంచికనంకితం చేస్తున్నాం.

అనువాదం: కె.వి.రావు (9849929254)

ఇక్కడి సర్వస్వం ఓ నాటి కామె ప్రేమ ధామంగా మారు.
సర్వ వైరుధ్యతలు ఆమె సామరస్యతను తయారుచేయు,
మన జ్ఞానమామె దిశగా ఎగ్రబాకు ఆవేశము తడబడుతు సాగు
ఆమె మహిమాన్విత ప్రహర్షంలో వసించెదము,
ఆమె కౌగిలియందు మన బాధ మహదానందముగ మారు.
మన ఆత్మ ఆమె ద్వారా సమస్త యేకాత్మ యగును
సావిత్రి, పు. 314 అనువాదం: అందుగులపాటి. కైలాసపతి

భువికై, మానవులకై మదర్ కార్యక్రమం

సార్వత్రిక లక్ష్యం

సాధించవలసిన సార్వత్రిక లక్ష్యం ఏమిటనగా అభ్యుదయం దిశగా సాగే సార్వత్రిక సామరస్య స్థాపన.

ఈ లక్ష్యాన్ని సాధించటానికి గల మార్గాలు:

ప్రపంచానికి సంబంధించి, అద్వైతంగా అంతర్భూతమై ఉన్న దివ్యత్వాన్ని అందరిలో జాగృతం చేయడం ద్వారా అందరిలో ఆమోదింప చేయడం ద్వారా మానవ జాతి ఐక్యతను సాదించాలి.

అనగా మనందరిలో దైవ సామ్రాజ్యం స్థాపితమై ఉన్నదనే సత్యాన్ని బలపరచడం ద్వారా ఐక్యతను సాధించడం.

అందుచేత ప్రధానంగా నిర్వర్తించవలసిన అత్యంత ప్రయోజనకరమైన కార్యం:

1. ప్రతి ఒక్కరు వ్యక్తిగతంగా, తనలో దైవసన్నిధి ఉన్నదనే ఎరుకను పొంది దాని తో స్వయంగా తాదాత్మ్యం చెందాలి.

2. మనిషి లో నేటివరకు తెలియని తన అస్తిత్వ స్థితులను, వ్యక్తీకరించి తద్వార ప్రపంచానికి ఇప్పటికీ దాని కందుబాటులో లేకుండా నుంచబడిన విశ్వ క్రియాశక్తి ఉత్పత్తి స్థానాలలో ఒకటి లేక మరిన్నింటితో సంబంధం నెలకొల్పాలి.

3. లోక వర్థమాన మనః ప్రవృత్తికి అనుగుణమైన విధంగా మలచబడిన భగవ దాదేశాన్ని లోకానికి తెలిసేటట్లుగా పునః ప్రకటించాలి.

ఈ కార్యం సమస్త మానవజాతి జ్ఞానసంపదయొక్క సంయోజనమవుతుంది.

4. సమష్టిగా ఒక ఆదర్శవంతమైన సమాజాన్ని ఒక నూతన జాతిని, దైవసంతతికి చెందిన జాతిని, పరిణతి చెందడానికి అనువైన కేంద్రంలో స్థాపించాలి.

ద్వివిధ ప్రక్రియలు

ప్రాపంచిక పరివర్తనను, సామరస్య వాతావరణ స్థాపనను రెండువిధాలుగా చేయవచ్చు. అవి పైకి పరస్పర విరుద్ధమైనవిగా కనిపించినప్పటికీ ఏకమై తీరాలి. ఒక దానినొకటి ప్రభావితంగావించుకొని, రెండూ పరిపూర్ణ పరిపూర్ణమౌతాయి.

1. దైవసన్నిదితో కలిసిపోవడానికి దారితీసే వ్యక్తిగత పరివర్తనను అంతర్గత అభివృద్ధిని సాధించాలి.

2. సామాజిక పరివర్తనకు, వ్యక్తిగత అభివృద్ధికి వికసనానికి అనుకూలమైన వాతావరణం ఏర్పాటు చేయాలి.

ఒక వైపు వాతావరణం వ్యక్తిపై ప్రభావం చూపుతుంటే, మరొకవైపు వాతావరణం విలువ, వ్యక్తికున్న విలువపై ఆధారపడి వుంటుంది గనుక, ఈ రెండు ప్రక్రియలు సమాంతరంగా సాగాలి. కాని అది నెరవేరడానికి శ్రమ విభజన జరగాలి. అందుకు బృందాలు రూపొందటం ఆవశ్యక మౌతుంది, సాధ్యమైతే అది అంచెలంచలుగా వుండాలి.

ముప్పేట కార్యక్రమం

బృందాలకు చెందిన వ్యక్తుల కార్యక్రమం మూడు విధాలుగా సాగాలి:

1. సాధించవలసిన లక్ష్యాన్ని ప్రతి ఒక్కరు వారిలో వారు స్పష్ట పరచుకోవాలి. అనూహ్యమైన దివ్యత్వ ప్రప్రథమ సాక్షాత్కారం సర్వవిధ సంభావ్యతలకు, ప్రత్యేక లక్షణాలకు, గుణగణాలకు వ్యక్తి ప్రాపంచిక ప్రతినిధి కావాలి.

2. ఈ ఆదర్శాన్ని మౌఖికంగా ప్రచారం చేయాలి. కానీ అన్నింటిని మించి ఉదాహరణ ద్వారా ఆ విధంగా దానిని వాస్తవం చేసుకొని తిరిగి తాము ఆ ముక్తిని చాటేవారిగా తయారుకావడానికి సన్నద్ధులైన వారినందరిని కనుగొనాలి.

3. ఒక నమూనా సమాజాన్ని స్థాపించాలి. లేక ఈ వరకే స్థాపించబడిన వాటిని పునః వ్యవస్థీకరించాలి.

ద్వివిధ కృషి

ప్రతి ఒక్క వ్యక్తి సైతం రెండు విధాలుగా శ్రమించవలసి ఉంటుంది. సమాంతరంగా ఒక పార్శ్వం మరొక దానికి సహాయపడుతూ, పరిపూర్ణంగావిస్తూ:

1. ఒక అంతర్గతమైన అభివృద్ధి, దివ్యతేజోమయ చేతనతో సంస్కారణాత్మకమైన సంయోగం ఏర్పరుచు కోవాలి. మహోన్నతమైన విశ్వజీవన ప్రవంతితో సామరస్య పూర్వకంగా సాగడానికి ఇది ఏకైక నిబంధన.

2. బహిర్ముఖంగా సాగే కార్యక్రమం దేనినైతే ప్రతి ఒక్కరు వారివారి సమర్థతను,

వ్యక్తిగత ఇష్టాయిష్టాలననుసరించ యెన్నుకోవలసివున్నదో, అందులో వ్యక్తి తనకు అనుగుణమైన స్థానం, ఏదైతే తానొక్కడే నిర్వహించగలడో దానిని కనుగొని, దానికి తనంతటి తానుగా అంకితం చేసుకోవాలి. ఆ కార్యక్రమం ఒక సామూహిక స్వర సమ్మేళనమైనట్లయితే, తాను అలపిస్తున్న స్వరం ఒక్కటే అయినప్పటికీ, అది ఆ స్వరసమ్మేళన సర్వతోముఖ పరిపూర్ణతకు ఆవశ్యకమైనదని, దాని విలువ దాని ఔచిత్యంపై ఆధారపడి ఉంటుందనే విషయాన్ని విస్మరించకూడదు.

CWM 2: 49-50 శ్రీమాత

వ్యక్తిలోని భిన్నపార్శ్వాల మధ్య పొందిక, మన అస్తిత్వంలో ఐక్యతను, సమత్వమును ఏర్పరచుకొనే మార్గం?

సంకల్పశక్తిని దృఢ పరచాలి. నీలో నియమనిబంధనలను పాటించని పార్శ్వాలపట్ల చెప్పిన మాటవినని పిల్లలతో ప్రవర్తించినట్లుగా వ్యవహరించాలి. ఓరిమితో వారిపై నిరంతరం నిఘానుంచాలి. వారు చేసింది పొరపాటని వారు సమ్మతించేటట్లుగా నచ్చ చెప్పాలి.

నీ చేతనలోని లోతుల్లో నీలోని దైవానికి నిలయమైన చైత్యపురుషుడున్నాడు. దానిని కేంద్రంగా చేసుకొని దానిచుట్టూ నీ అస్తిత్వ పరస్పర విరుద్ధమైన చర్యలమధ్య, పరస్పరం విభేదించుకొనే పార్శ్వాలమధ్య ఐకమత్యత ఏర్పడాలి. ఒక్కమాటు నీ చైత్యపురుష చేతనను, దాని అభిలాషను నీవు అందుకోగలిగినావంటే, ఈ సందేహాలను సంక్లిష్టతలను నిర్మూలించవచ్చు. అందుకు ఎంతో కొంత సమయం పడుతుంది కానీ చివరికి నీవు తప్పక జయిస్తావు. ఒక్కమారు నీవు "నేను నీ దానిగా నుండ కోరుతాను"అని దైవం దిశగా మళ్ళినప్పుడు, "సరే" నని దైవం ఒప్పుకున్నట్లయితే, ప్రపంచమంతా ఏకమయినప్పటికీ అది నిన్ను అతడినుండి దూరం చేయలేదు. ఎప్పుడైతే అతి ప్రధానమైన అస్తిత్వం శరణాగతి చెందిందో, కీలకమైన అవరోధం తొలగిపోయినట్లే. బాహ్యమైన అస్తిత్వం గట్టి పొరలాంటిది. సామాన్య జనుల్లో అది ఎంత మందంగా, గట్టిగా నుంటుందంటే వారికి వారిలోనే ఉన్న దైవాన్ని గురించిన ఎరుక ఉండదు. ఒక్కసారి క్షణమాత్రం, అంతర్భూతమై ఉన్న అస్తిత్వం, "నేనిక్కడే ఉన్నాను, నేను నీ దానిని" అని అన్నట్లయితే, అది ఒక వంతెన నిర్మించినట్లుగా నుంటుంది. కొద్ది కొద్దిగా పైపొర ఎంతగా సన్నబడుతుదంటే ఆ రెండు విభిన్న

పార్శ్వాలు పూర్తిగా కలిసిపోయి, అంతర్గతమైనది, బాహ్యమైనది ఒక్కటి అవుతాయి.

CWM 3: 6- 7 *అనువాదం: అందుగులపాటి కైలాసపతి (040 24240669)*

విభజన, అశాంతులను నిర్మూలించుట

ఏకైక యధార్థ సామరస్యత:

ఉన్నది ఒకే ఒక యధార్థ సామరస్యత మాత్రమే, అది అతిమానసికం — సత్య పాలన, దివ్యనియమ వ్యక్తీకరణ. కాబట్టి అతి మానసంలో యాదృచ్ఛికతకు స్థానంలేదు. కాని నిమ్న ప్రకృతిలో ఉత్తమోత్తమ సత్యం మరుగున ఉంటుంది. అందువలన దేనియందు కార్యకర్తల క్రమబద్ధత వున్నదో, ఆ దివ్య యేకత లుప్తమై పోయింది. ఈ ఐక్యత లేకపోవడంతో నిమ్నప్రకృతి క్షేత్రం యాధృచ్ఛికమని మనమనుకుంటున్న దానితో పాలింపబడుతుంది. అంటే నిర్దిష్టమయిన ఒక్క లక్ష్యం కూడా లేకుండా ఘర్షించుకొనే వివిధ శక్తులు పరస్పరం కలిసిపోయే రాజ్యమిది, శక్తులు కలిసినటువంటి వేగగతినుండి ఉత్పన్నమయేదేదైనా గందరగోళానికి పొందిక లేక పోవడానికి అసత్యానికి ఫలితం — యాదృచ్ఛికంగా సంభవించేదే. ఇది పని చేస్తున్న కారణాల గురించిన మన అజ్ఞానాన్ని కప్పి పుచ్చుకునేందుకు కేవలం ఒక భావన గాదు, యాదృచ్ఛికత. అంటే ఇది దివ్యసత్యంయొక్క స్థిరమయిన, సునిశితత్వం లోపించిన ఆ నిమ్న ప్రకృతియొక్క అనిశ్చితమయిన జగడపు వర్ణన. ప్రపంచం తన దివ్య ఆరంభాన్ని మరచిపోయి అహంభావశక్తుల రాజ్యమైంది. కాని సత్యానికి తెరుచుకుని ఉండడం, ఆకాంక్షతో క్రిందికి పిలవడం, యాదృచ్ఛికతా భ్రమణంలో మార్పు తీసుకురావడం యింకా సంభవమే. మనుషులు వారి మానసిక సహవాసాలు, అనుభవాలు, సాధారణీకరణాల వలన యాంత్రికమయిన వరుస సన్ని వేశాలుగా వేటిని పరిగణిస్తున్నారో అది నిజానికి సూక్ష్మ మాధ్యమాలతో కూర్చబడు తున్నది. ఆ మాధ్యమాల్లో ప్రతి ఒక్కటీ తన సంకల్పం ప్రకారం చేయాలని ప్రయత్నిస్తు న్నది. ప్రపంచం ఈ అదివ్యప్రతినిధుల కెంతగానో లొంగిపోతున్నది. సత్యంయొక్క గెలుపు, పోరాడితే తప్ప సాధింపలేనిదయింది. అందుకు దీనికి హక్కులేదు. అసత్యాన్ని, అక్రమ నడతను కాదని దానినది పొందాలి, విషయాలన్నింటి ప్రారంభం చివరికి

దివ్యత్వానికే చెందుతుందన్న సులభమయిన అభిప్రాయం ఒక ప్రధానమయిన భాగమవడంవలన వారి తక్షణ కార్యకలాపాలన్నీ గూడా సూటిగా దానినుండే జరగాలి. వాస్తవమేమిటంటే ఇక్కడ నిమ్నప్రకృతిలో జగత్సంబంధ మూర్ఖత్వంలో దివ్యత కప్పబడి ఉంటుంది. ఏది జరిగినప్పటికీ అది సూటిగా దివ్యజ్ఞానంనుండి రావడం జరుగదు. ప్రతి ఒక్కటీ సమానంగా దైవసంకల్ప మనడం శత్రుప్రభావాలకెంతో సౌకర్యవంతమైన సలహా. దేనికి, ఏది, ఎంత సాధ్యమయితే అంత అపక్రమానికి, కురూపానికి, తగ్గించి, దానిని ఎంతో గట్టిగా సృష్టికి అంటిపెట్టుకునేటట్లు చేస్తుంది. కాబట్టి చేయవలసిందేమిటని మీరడగరా? మంచిది, వెలుగును క్రిందకి పిలవండి, రూపాంతర శక్తికి మిమ్ములను తెరచి ఉంచండి.... పాత, క్రొత్తల మధ్య పోరాటం యోగానికి కీలకాంశమవుతుంది. కాని మీకు వెల్లడయే ఉత్తమనియమంపట్ల, క్రమతపట్ల విశ్వాసంతో ఉన్నట్లయితే అదృష్టసంకల్ప సంస్థానానికి చెందిన మీ ఉనికి యొక్క భాగాలు ఎంతో నెమ్మదిగానయినప్పటికీ, , మార్చబడతాయి. దివ్యంజేయబడతాయి.

CWM 3: 163-64

ఒకింత వెనుదగ్గి, అంతర్విచారణ చేయండి

ఎప్పుడయినా మీరు తప్పు చేసినట్లు అప్రయత్నంగా — ఎటువంటి ప్రయత్నం లేకుండా అప్రయత్నంగా — గ్రహించారా? మిమ్మల్ని అకస్మాత్తుగా తట్టి లేపే బాహ్యప్రతి చర్య గురించిగాదు నేను మాట్లాడుతున్నది, "అయ్యో, దేవుడా, నేనేం చేశాను?" అని మీరనడం గురించికాదు నేను మాట్లాడుతున్నది. మీరేదైనా చేస్తే, ఏదైనా అనుభూతి చెందితే ఏదయినా చెప్తే, సరళంగా రోజుకోడజను (కనీసం) స్వల్పమయిన జగడాలగురించి, మూఢమయినవాటి గురించి వింటుంటే వాటిని తీసుకుందాం, (తన కొక కారణం ఉండడం వలన అటువంటి వాటి కోసం ఎలా పోట్లాడగలిగానని ఆశ్చర్యంగా ఉంటుంది) సరే, ఆ సమయంలో మీరనగూడని మాట లంటున్నప్పుడు, అవెంత వివేకహీనమో, నిజంగా మీరెంత మూర్ఖంగా ఉన్నదీ అప్రయత్నంగా గమనిస్తారా? (అంతకంటే హీనంగా అనకుండా ఉండాలన్నది).... మీరెప్పుడూ సాకు చూపిస్తారు. ఇతరులదే తప్పన్న భావముంటుంది. మీదే సరయినదని పైగా అతడిదే తప్పని చెప్పాలన్నభ్రమ, అవును, ఉండదా? అలా చేయకపోతే అతడికెప్పటికీ తెలియదని! అంతేగదూ? ఆ విషయాన్ని స్పష్టంగా

ఓ చిన్న మైక్రోస్కోపు క్రింద ఉన్నట్లు పెడుతున్నాను. కాబట్టి అది కొంత పెద్దదిగా కన్పించవచ్చు. కాని అది అటువంటిది. అదలా ఉన్నంతవరకు, సత్యచైతన్యాన్నుండి ఓ మిలియన్ మైళ్ళ దూరంలో ఉన్నట్లు మీరు వెంటనే, తక్షణమే అడుగు వెనుకకు వేయలేక, మరొక వ్యక్తి స్థానంలో మమ్మల్ని ఉంచుకుని, అతనికీ భావ మెందుకొచ్చిందో అర్థం జేసుకొని, మీ బలహీనతనో క్షణకాలంపాటు చూసి, ఈ రెండింటినీ పోల్చి చూచుకోలేనప్పుడు, “మంచిది, ఇది అదే, అది నిజమయిన విషయం” అంటూ ఓ ముగింపుకొస్తారు. దీనర్థం మీరింకా ఎంతో దుడుకుగా ఉన్నారని. మీరిది అప్రయత్నంగా, తక్షణమే చేయగల్గితే, అప్పుడు మీరు కొంత పురోభివృద్ధి చెందినట్లు సంతృప్తి చెందవచ్చు.

CWM 5: 63- 64

వాదించేబదులు అర్థం చేసుకోండి

వాదించడమారంభించినప్పుడు, వెంటనే, తక్షణమే నెమ్మదిగా ఉండండి. మీరు మౌనంగా ఉండాలి. ఏమీ అనగూడదు, దానినప్పుడు మరొకవ్యక్తి చూస్తున్నట్లు చూడడానికి ప్రయత్నించండి. మీరు చూసే విధానాన్నది మరువ నివ్వదు, ఎంత మాత్రం చేయదు! కాని ఆ రెండింటిని కలిపి ఉంచగలుగుతారు. నిజంగా మీరభివృద్ధి చెందినట్లు, నిజమయిన అభివృద్ధి.

ప్రతి దానికీ యింతే ఇతరులతో కలిసి చేసే దానంతటితో, మీ రామోదించకుంటే, అది దివ్యకృపన్నట్లు, అభివృద్ధి చెందడంకోసం మీ కొక అద్భుతమైన అవకాశాన్ని ఇచ్చినట్లు భావించండి. ఇది సరళమయింది. ఇటువైపుండే బదులు అటువైపుంటారు. మీ వంక చూసుకుంటుండే బదులు అవతలవ్యక్తిలోకి ప్రవేశించి చూస్తారు. మీ కేదో కొంత ఊహ ఉండాలి. మీ ఆలోచనలమీద, మీ కదలికలమీద మరికొంత నియంత్రణ ఉండాలి. కాని అదెంతో కష్టంగాదు. దానిని కొంత ప్రయత్నించి ఉంటే, కొంతకాలాని కదెంతో సులభమని తెలుసుకుంటారు.

ఊరక చూడడం, అప్పుడు మానసిక ప్రయత్నంచేసి, మీకు మీరు; ‘ఇదెంతుకిలా ఉన్నది, అలా ఉన్నది? అతడెందుకలా చేశాడు? అతడెందుకలా వున్నాడు?’ అని చెప్పడంగాదు, మీరెక్కడికీ చేరలేరు, మీరర్థం చేసుకోలేరు, అన్ని రకాలయిన విలువలేని వివరణలనూ ఊహిస్తారు, “ఆవ్యక్తి మూర్ఖుడులేక దుష్టుడు” అని అనుకోవడం

కంటే మీకేదీ బోధించదు, విషయాలెక్కడికీ దారి దీయవు. మరొకప్రక్క ఆ చిన్న కదలిక మాత్రమే చేసి, మీ కెంతో సంబంధమున్న వస్తువును, చూస్తున్నట్లుగా అత డిని చూడకుండా, అందులోనికి, మీ ముందున్న ఆ చిన్న తలలోనికి ప్రవేశించడానికి ప్రయత్నిస్తే అప్పుడకస్మాత్తుగా మీరావైపున్నట్లు తెలుసుకుంటారు. మీ వంక చూసుకుంటారు. అతడు చెప్తున్నదేమిటో బాగా అర్థం చేసుకుంటారు. ప్రతిదీ ఎం దుకు, ఎలా, దానికి కారణం, ఆ మొత్తం వెనుక ఏ భావమున్నదో, స్పష్టంగా తెలుస్తుంది.

CWM 5:219- 220

సహనం పెంచుకోవడం

ప్రజలకు జ్ఞానంయొక్క సాపేక్షత, విశ్వాసంయొక్క సాపేక్షత, బోధనలసాపేక్షత, పరిస్థితుల సాపేక్షత, ఒక విషయం యెంత సాపేక్షంగా ఎంతవరకు ప్రధానమైందో తెలిస్తే, ప్రపంచంలోని పలు హైన్యతలు, విపత్తులు లేకుండా పోతాయి. ఇదాక్షణానముఖ్యమైనదనిపించవచ్చు. ఇది మీ జీవితానికి,మరణానికి దారి తీయవచ్చు—నేను మాట్లాడుతున్నది భౌతిక జీవతం, మరణాల గురించి కాదు, ఆధ్యాత్మ జీవితం మరణాల గురించి. కాని యిది కేవలం క్షణికం. మీరు కొంత అభివృద్ధి చెందినప్పుడు ఆధ్యాత్మిక వైఖరిలో కొన్ని సంవత్సరాలు యెదిగివుంటే, యీ విషయంగురించి ఒకసారి వెనక్కు చూస్తారు. ఈ పరిస్థితి లేక భావం, బహుశా మీ జీవితాన్ని నిర్ణయించి ఉండవచ్చు. అదెంతో సాపేక్షకంగా, యెంతో ప్రధానంగా కన్పిస్తుంది. ఓ నూతన పురోగతికోసం యింకా ఉన్నతమైనదేదో మీ కవసరమౌతుంది.

తానిది ఎల్లప్పుడూ గుర్తుంచుకుంటే ఒకమతంలో వేర్వేరు తెగల పోరాటాన్ని ఎంతో అసహనాన్ని లేకుండా జేసి, వెంటనే తగవులన్నింటినీ లేకుండా జేస్తాడు. ఎందుకంటే కేవలం యిదే తగవులంటే, ఒక రొకవిధంగా మరొకరు మరొక విధంగా విషయాన్ని కలిగి ఉండడం, వాటి నొక్క చోటుకి తీసుకువచ్చేందుకు ప్రయత్నించి వాటిని సామరస్యం జేయడమెలాగో తెలుసుకోకుండా, ఒకదానికి విరుద్ధంగా మరొకటుంచి పిడికిళ్ళు బిగించి పోట్లాడుకోవడం. ఇది తప్ప మరేమీ ఉండదు.

కాని మీ దృష్టి, మీ ఆలోచన, ఏది మంచన్నదానిపట్ల యీ నిశ్చయం పూర్తిగా సాపేక్షకమని, విశ్వనడతలో యిదెంతవరకు సాపేక్షకమో తెలుసుకుంటే అప్పుడు

మీ ప్రతి చర్యలలో తక్కువ కఠినంగా ఎక్కువ సహనంతో ఉంటారు.

CWM 5: 63- 64 శ్రీమాత

అనువాదం: జి. అరుణామోహన్ (9866117137)

ఇతరులను అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నించు

ఇంకో వ్యక్తి చైతన్యంలో ఏం జరుగుతున్నది తెలుసుకోవటానికి నీవు వారి చైతన్యంలోకి ప్రవేశించే ప్రయత్నం ఎప్పుడైనా చేశావా? ఇంకొకరిలోకి నీ చైతన్యాన్ని ప్రక్షేపించడం ద్వారా కాదు, అప్పుడు అతడిలో నిన్ను నువ్వు కనుక్కొంటావు. అది అంత ఆసక్తిదాయకమైనది కాదు. అతడిలోని చైతన్యంతో అనుబంధంలోకి ప్రవేశించడం ద్వారా తెలుసుకోవాలి. ఉదాహరణకు ఏదో ఒక కారణంచేత నువ్వు అన్ని విధాలా చూడనంత వరకూ దాని వలన ప్రయోజనం లేదు; ఒకరు ఒక విధంగా ఇంకొకరు ఇంకొక విధంగా గ్రహించడం వుంటుంది. మనుష్యులు విచక్షణతో వుంటే ఘర్షించరు. విచక్షణ లేకపోతేనే ఘర్షణ ప్రారంభిస్తారు. అలా కలహించే బదులు ఇతరుల చైతన్యంలోకి ప్రవేశించి, ఆ వ్యక్తి విషయాలను ఎందుకు అలా చెబుతున్నాడు, ఇలా చేయటానికి గానీ, మాట్లాడటానికి గానీ అతడిని వత్తిడి చేస్తున్నది ఏది? అని నిన్ను నీవు ప్రశ్నించుకోవటం ఉత్తమం. దీని అంతర్యమేమిటి, అతడిని ఈ వైఖరికి తయారుచేసిన విషయాలను అతడు ఎలా దర్శించాడు? ఇది ఎంతో ఆసక్తికరంగా వుంటుంది. నువ్వు ఒకవేళ దీనిని చేసినట్లైతే కోపం తెచ్చుకోవటాన్ని వెంటనే ఆపేస్తావు. మొదటి అంశం, నువ్వు ఎప్పటికీ కోపగించుకోవు. కనుక ఇది అప్పటికి నువ్వు పొందిన గొప్ప లాభం. ఇంకా ఇతరులు కోపంగా వుండటాన్ని కొనసాగించినా అది నీపై ప్రభావం చూపదు.

అటు పిమ్మట ఇంకా పరిపూర్ణంగా ఏకతను పొందటానికి ప్రయత్నించవచ్చు. విభజనకు, విరూపానికి దారితీసే చలనాలను నివారించి, ఘర్షణలను ఆపివేయవచ్చు. ఇది ఎంతో ప్రయోజనకరమైనది.

CWM 6: 424- 25

ప్రచారకర్త ఆత్మ నిశ్చయం

భగవంతుని మొత్తం సంక్లిష్టతలో ప్రపంచం భగవంతుడి ప్రకటన అన్న భావ

నకు నువ్వు చేరుకున్నట్లైతే, ఆ సంక్లిష్టత, భిన్నతల ఆవశ్యతకను గుర్తించాలి. అప్పుడు ఇతరులను నీలా ఆలోచించి, అనుభూతి చెందేటట్లు చేయాలని నీ వను కోవడం నీకు సాధ్యమవుతుంది.

ప్రతి ఒక్కరికీ ఆలోచనలో, భావనలో, ప్రతిచర్యలో తనదైన స్వంత విధానం వుండాలి: ఇతరులు నువ్వు చేసినట్లుగానే చేస్తూ, నీలాగే వుండాలని ఎందుకు అను కుంటావు? ఇతరుల కన్నా నీ సత్యం గొప్పదని భావించడం కూడా అర్థం లేనిదే, ఒకానొక దృక్పథంలో అన్ని సత్యాలు ఒకటే; అవన్నీ సాక్షికమైనవి, కానీ అవి సత్యమే, ఎందుకంటే అవి అల్ప సత్యాలు. నీ పొరుగువాడి కన్నా నీ సత్యం గొప్పదనుకున్న మరు నిముషమే నీవు సత్యం నుండి దూరం కావటం మొదలవుతుంది.

నీలాగే ఇతరులు ఆలోచించాలని వత్తిడి చేసే అలవాటు ఎప్పటికీ నాకు కొత్తగానే కనిపిస్తుంది; దీనినే నేను "ప్రచారకర్త ఆత్మ నిశ్చయం" గా పిలుస్తాను. ఇది చాలా దూరం తీసుకెళుతుంది. ఇంకొక్క అడుగు ముందుకు వెళ్ళి నువ్వు చేసేదాన్ని ఇతరులు చేయాలని, నీలాగే భావించాలని కోరుకుంటావు. అప్పుడు అది ఒక దారుణమైన సమరూపకత అవుతుంది.

CWM 8: 105

నీ పని మీద శ్రద్ధ పెట్టు

తాను సత్యమని తలచే దానికి ఇతరులను ఒప్పించవలసిన అవసరం ఎంత మాత్రమూ లేదని భావించే ఒక సమయమొస్తుంది. దీన్ని నేను నీకు ధృవీకరించగలను.

నా గురించి గానీ నేను సాక్షాత్కరించుకునే సత్యం గురించిగానీ ఎవరైనా విమర్శిస్తే...

వారితో మర్యాదగా చెప్పు. "నీ పని నువ్వు చూసుకో" అని. అక్కడితో దాన్ని వదిలిపెట్టాలి. నువ్వు విమర్శించే వ్యక్తిని అలా విమర్శించటం తప్పు అని ఒప్పించాలని అనుకుంటావా? అలా ఎంత ఎక్కువగా అతడితో నువ్వు చెబితే అంత ఎక్కువగా అతడు తనది యుక్తమైనదని విశ్వసిస్తాడు.

CWM 8:106

ప్రపంచం ఒక దర్పణం

ఒక వ్యక్తిలో ఏదైనా కొంత నీకు పూర్తి అసమ్మతంగా లేదా అసంబద్ధంగా కని పిస్తే, "అతను అలాగే వుంటాడు అలాగే ప్రవర్తిస్తాడు, అలాగే అంటాడు, అలాగే చేస్తాడు మంచిది, అదే విషయాన్ని ఎరుక లేకుండా నేనూ అలాగే చేస్తానేమో. అతడిని విమర్శించడానికి బదులు నా అంతరంలోకి నేను చూసుకోవటం ఉత్తమం. దానివలన అదే విషయాన్ని కొంచెం భిన్నంగా నేను చేయటం లేదన్నది నిర్ధారణవు తుంది." అని నీకు నీవు చెప్పుకోవాలి. ఇటువంటి వివేచన, వివేకాలను, కలిగి ఉం టే ఇంకో వ్యక్తి ప్రవర్తనకు అఘాతపు తాకిడికి గురయిన ప్రతిసారి, జీవితంలో ఇత రులతో నీ అనుబంధాలు ఒక దర్పణం లాంటివని, దానివలన నీలో నువ్వు కొనసాగి స్తున్న బలహీనతలను ఇంకా సులభంగా, స్పష్టంగా చూడగలవని అర్థం చేసుకుంటావు.

ఒక సాధారణమైన, సమగ్ర విధానంలో ఇతరులలో నిన్ను మానసిక వ్యాకులతకు గురిచేసేది నీలో నువ్వు కొంత ఎక్కువ, తక్కువలుగా ముసుగుతో కొనసాగించేదే, స్వల్పంగా భిన్నవేషంలో వుంటూ నిన్ను భ్రమింపజేసేదైనప్పటికీ, కొంచెం ఎక్కువ తక్కువగా అది నీలో దాగివున్న రూపం. నీలో వున్నది నీకు తగినంత ఆక్షేపించ రానిదిగా, కనిపించినా ఇతరులలో చూసినప్పుడు అది భూతంలా అవుతుంది.

దీనిని అనుభవించడానికి ప్రయత్నించు; నిన్ను నువ్వు పరివర్తన చెందించుకోడానికి ఇది గొప్పగా సహాయపడుతుంది. అదే సమయంలో ఇతరులతో ఉన్న నీ అనుబంధా లలో ఒక ప్రకాశమాన సహిష్ణుతనది తీసుకువస్తుంది. అర్థం చేసుకోవటంలో సహృదయత కొనితెస్తూ, తరచుగా ఈ అర్థరహిత కలహాలను అంతమొందిస్తుంది.

CWM 10:21- 22

కలహించకుండా జీవించవచ్చు

కలహించకుండా యెవరైనా జీవించవచ్చు. ఇలా అనుకోవటం కొత్తగా అనిపించ వచ్చు. ఎందుకంటే విషయాలు దీనికి విరుద్ధంగా జీవితం అంటే ఘర్షణ అన్నట్లుగా కనిపిస్తాయి. ఒక అర్థంలో మనుష్యులు కలిసి వుంటే వాళ్ళ ముఖ్యమైన చర్య బాహాటంగా లేదా మర్మంగా కలహించడమే. ఆ కలహం మాటలదాకా, అదృష్టవశాత్తు, దెబ్బలాటలదాకా రాకపోవచ్చుగానీ, అంతరంలో నిరంతరమూ ఒక చికాకు స్థితి

వుంటుంది. ఎందుకంటే నువ్వు ఏ పరిపూర్ణతను వాస్తవం చేసుకోవాలని కోరుకుంటావో దానిని నీ చుట్టూ కనుగొనలేకపోతున్నావు, విశేషించి, అలా వాస్తవం చేసుకోవడం పూర్తిగా కష్టం అనుకుంటావు. కానీ యితరులు దానిని వాస్తవం చేసుకోవాలని సహజంగా అనుకుంటావు.

"వాళ్ళు అలా ఎలా వుండగలరు?" అనుకుంటావు.... కానీ నువ్వు "అలా వుండకుండా వుండటం!" ఎంత కష్టమో, అన్నదాన్ని మరచిపోతావు. నీలో నీవు తెలుసుకోవటం మరచిపోయావు. ప్రయత్నించు నీకే తెలుస్తుంది. అప్పుడు నువ్వు ప్రతిదానిని ఒక ఔదార్యంతో కూడిన దరహాసంతో పరికిస్తావు.

నిన్ను చీకాకు పరచే విషయాలన్నింటినీ నీకోసం వున్న ఒక పాఠంలాగ తీసుకో, నీ జీవితం ఇంకా ప్రశాంతంగా, మరింత ప్రభావవంతంగా వుంటుంది. నీ శక్తిలోని అధిక శాతం నువ్వు నీలో వాస్తవం చేసుకోవాలనుకున్న పరిపూర్ణతను ఇతరులలో కనిపెట్టకపోవటం చేత నువ్వు పొందే చీకాకులో వ్యర్థమవుతుంది.

ఇతరులు వాస్తవం చేసుకోవాలనే పరిపూర్ణతవద్ద కొంచెంసేపు నువ్వు ఆగి పోతావు, నీ కోసం నీవు అన్వేషించే గమ్యం గురించిన యెరుకవుండదు. ఆ చైతన్యంతో నువ్వు వుంటే నీకు ఇవ్వబడిన కార్యంతో ప్రారంభించు. అంటే ఇతరులతో సంబంధం పెట్టుకోకుండా నీవు ఏం చేయాలనుకొన్నావో దాన్ని వాస్తవం చేసుకో, ఎందుకంటే అది నీ పని కాదు. నిజమైన వైఖరి ఉత్తమ మార్గమేమంటే, "నా చుట్టూ వున్నవాళ్ళు, నా జీవింతలోని పరిస్థితులు, నాకు దగ్గరగా వున్న వ్యక్తులు, ఇదంతా నేను పురోగమించవలసిన దాన్ని నాకు చూపించడానికి దివ్యచైతన్యం నిలబెట్టిన ఒక దర్పణం. ఇతరులలో ఏదైనా నన్ను తీవ్ర చీకాకుకు గురిచేస్తుంది అంటే నేను నా కోసం చేయవలసిన ఒక కార్యం వుందని అర్థం." అని చెప్పుకోవాలి.

ఒకవేళ నిజమైన పరిపూర్ణతను ఎవరైనా సాధిస్తే, ఎంతో తరచుగా ఇతరులలో దానిని కనుగొంటారు.

CWM 10:22- 23

నీ చైతన్యాన్ని సార్వత్రికం కానివ్వు

ముందుగా ఇప్పుడు నేను నీతో ఏం చెప్పానో నీకు తెలిసి వుండాలి. నువ్వు మొత్తంలో ఒక భాగానివి, ఈ మొత్తం ఇంకొక గొప్ప మొత్తంలోని భాగం, అది

ఇంకా గొప్ప మొత్తంలోని భాగం. దీని పూర్తి రూపం ఒక ఏక సమస్తము. ఒకసారి ఇది నువ్వు తెలుసుకుంటే యధార్థానికి నీకు, నీకన్నా ఒక గొప్పదానికి మధ్యన ఎటువంటి వేర్పాటు లేదని, నువ్వు దానిలో ఒక భాగమేనన్న ఎరుక నీలో ప్రారంభ మౌతుంది. ఇది ప్రారంభం. కానీ నువ్వు దీని గురించి ఆలోచన మాత్రమే కాకుండా అనుభూతిలోకి, దానిలో జీవించడంలోకి ప్రవేశించాలి. అప్పుడు అజ్ఞానగోడ పతన మవుతుంది. ఈ ఏకతను ప్రతిచోట అనుభవిస్తూ తాను తనకన్నా విస్తారమైన విశ్వంలోని, ఒక మొత్తంలోని అంశీకరణ భాగమేనని అర్థం చేసుకోవాలి. అప్పుడు మరింత సార్వత్రిక చైతన్యంతో వుండటం ప్రారంభమవుతుంది.

CWM 7:233 *అనువాదం: సునీత శేఖర్ (9346235467)*

ఏకత్వ పునరావిష్కరణ

ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వపు భ్రమ

నీవు నీ అంతర్యం లోపలికి బాగా లోతుగా పోగలిగితే, అక్కడ నీ ఆత్మ యొక్క సనాతన సారాన్ని, నీలోనే ఉన్న సజీవ యధార్థాన్ని కనుక్కోగలుగుతావు. ఒకసారి దాన్ని కనుక్కోగలిగావంటే అది అనన్యమైనదని, అందరిలోనూ సమానంగా ఉంటుందని తెలుసుకుంటావు. అప్పుడిక నీ ప్రత్యేక వ్యక్తిత్వం ఎక్కడుంది? ఇక అలాంటిదేమీ లేదని తెలుస్తుంది.

అందరూ సత్యాన్ని నమోదు చేసే యంత్రాలే. కాబట్టి సత్యాన్ని నమోదు చెయ్యడంలో కొన్ని వికారాలు సంభవిస్తాయి. కొన్ని వికారాలు ఉన్నతమైనవి అయితే, మరికొన్ని అధమమైనవి. నమోదు చేసే ప్రయత్నంలో గొప్ప మార్పులు జరిగే అవకాశం వుంది. ఆంతర్యంలో, చైతన్యలక్షణంలో అపారమైన వైవిధ్యం ఉం టుంది. కనుక విషయం ఒకవ్యక్తినుంది మరోవ్యక్తికి మారుతున్నప్పుడు గ్రహించబడ్డ సత్యసారం ఉన్నదున్నట్లుగా పునరుత్పత్తి చెందదు. ఎందుకంటే వ్యక్తి చైతన్యం యొక్క సాధన సామగ్రి ఎంతో సంక్లిష్టంగా ఉంటుంది. కానీ మళ్ళీ అందరినీ అది లించే సచేతన సంకల్పం ఒక్కటే. వ్యక్తిగత సంకల్పాలతో ప్రమేయం లేకుండా అదే అందరినీ ప్రేరేపిస్తుంది.

ఈ విషయాల గురించి తన శిష్యులకి చెప్పేటప్పుడు బుద్ధుడు ఇలా అనేవాడు

— మీరు ఒక ప్రకంపనము. ఒక కోర్కెను, ఒక విషయంపట్ల కోర్కెను మీలోనుండి బయటికి పంపినప్పుడు, అది వ్యక్తినుండి వ్యక్తికి మారుతూ ప్రపంచం అంతా ప్రసారమై తిరిగి మీ వద్దకే వస్తుంది. అలా వచ్చింది ఏకైక విషయం కాదు. అసంఖ్యాక విషయాల సమ్మేళనం. ఎందుకంటే ఇక్కడ నీ వొక్కడివే ప్రసారకేంద్రానివి కావు. ఎంతోమంది వ్యక్తులు ఇక్కడ ప్రసారకేంద్రాలుగా పని చేస్తున్నారు. ఆ గందరగోళంలో నీవెవరో, నీవు కోరుకొన్న దేమిటో అగమ్యగోచరరం అవుతుంది. కాని యీ ప్రకంపన లన్నీ, ఒక యేకైకమైన, పూర్తిగా సరిసమానమైన క్షేత్రంలో ప్రసారం అవుతాయి. అయితే దాన్ని గ్రహించే ప్రయత్నంలో వచ్చే వికారాలవల్ల నీలో పూర్తిగా ప్రత్యేకమైన, స్వతంత్రమైన అంశమేదో ఉందనే భ్రమ కలుగుతుంది.

కాని ఇక్కడ ప్రత్యేకమైనది గాని, స్వతంత్రమైనది గాని ఏమీ లేదు; ఉన్నది ఒకే పదార్థం. ఒకే బలం, ఒకే చైతన్యం, ఒకే సంకల్పం. అయితే అపరిమిత వైవిధ్యం గల ఆత్మ బేధాలలో అది సంచరిస్తుంది.

ఈ ప్రక్రియ చాలా సంక్లిష్టంగా ఉంటుంది గనుక దాని అవగాహన కలుగదు. కాని అంతర్యం లోపలికి ఒక్క అడుగు వేసి, ఆ చలనాన్ని అనుసరిస్తే, అది ఎలాంటి చలనమైనా సరే, ఆ ప్రకంపనలన్నీ ఒకదాని వెంట ఒకటి, ఒకదాని వెంట మరొకటి, ప్రసారం కావటం కనిపిస్తుంది. వాటి వెనుక ఉన్న ఏకత్వం గోచరమవుతుంది. అది పదార్థంలోని ఏకత్వం, చైతన్యంలోని ఏకత్వం, సంకల్పంలోని ఏకత్వం. అదే అనన్యమైన యథార్థం. పైపైన చూసినప్పుడు మాత్రం ఒక భ్రమ ఏర్పడుతుంది — మనం ప్రత్యేకం అన్న భ్రమ, మనం భిన్నులం అనే భ్రమ.

CWM 8: 52-53

అంతశ్చర్య యొక్క, సంపర్కం యొక్క ధర్మం

ఈ విషయాన్ని గుర్తించడం అంత కష్టం కాదు; యువ్వనంలోనే కాదు, అసలు బాల్యంలో కూడా జాగ్రత్తగా చూస్తే ఈ విషయాన్ని సులభంగా అర్థం చేసుకోవచ్చు. సమష్టి సూచనలతో నిండిపోయిన వాతావరణంలో మనం అనుక్షణం బతుకు తుంటాము. ఉదాహరణకి మీరు అంత్యక్రియలు జరిగే చోటుకి ఎప్పుడైనా వెళ్లారో లేదో తెలియదు. ఎవరి ఇంట్లోనైనా అప్పుడే ఎవరైనా చనిపోయినట్లయితే వారి ఇంటికి వెళితే తెలుస్తుంది. ఆ సమయంలో మిమ్మల్ని మీరు నిశితంగా పరిశీలించు

కోవాలి. లేకపోతే ఏమీ తెలియదు. ఆ ఫలానా వ్యక్తి పోయినందువల్ల మీలో శోకం గాని, బాధగాని కలుగవలసిన అవసరం లేదని కూడా మీకు తెలుసు. ఎంతో మంది లాగానే అతడు కూడా మరణించాడంతే. ఏవో కొన్ని సామాజిక కారణాలవల్ల మీరు ఆ సమయంలో ఆ ఇంటికి వెళ్లడం జరిగింది. అంతలో ఉన్నట్టుండి నీ హృదయంలో ఓ ప్రగాఢమైన ఆవేదన పెల్లుబుకుతుంది. చెప్పలేని బాధ మిమ్మల్ని కలచి వేస్తుంది. "నేను ఎందుకు ఇంత బాధపడుతున్నాను?" అని మిమ్మల్ని మీరు ప్రశ్నించుకుంటారు. చుట్టూ ఉండే ప్రకంపనలు మీలోకి ప్రవేశించాయంతే. అంతకన్నా మరేమీ లేదు.

ఈ సత్యాన్ని గుర్తించడం చాలా సులభం అని చెప్పగలను. ఎందుకంటే చాలా చిన్నతనంలోనే నాకు ఆ అనుభవం కలిగింది. అప్పటికే నేను యోగసాధన ప్రారంభించాను గాని సచేతనంగా కాదు. ఈ సత్యాన్ని మాత్రం చాలా స్పష్టంగా గుర్తించాను. నా మనసులో నేను ఇలా అనుకున్నాను — "నాలో నాకు తెలుస్తున్న బాధ నాది కాదని స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఎందుకంటే ఆ ఫలానా వ్యక్తి చనిపోయిన కారణంగా నేను బాధపడవలసిన అవసరం ససేమిరా లేదు." కాని ఉన్నట్టుండి కళ్ళల్లో నీళ్ళు చిప్పిల్లాయి. గొంతులో ఏదో అడ్డుపడ్డట్టు అయ్యింది. ఏడుపొచ్చింది. లోనుండి బాధ తన్నుకొచ్చింది. అప్పటికి ఇంకా చిన్నపిల్లని. కాని వెంటనే అర్థమయ్యింది. "అదన్నమాట, వాళ్ళ బాధ నాలోకి ప్రవేశించింది."

కోపం విషయంలో కూడా అదే జరుగుతుంది. అందులో సందేహమే లేదు. తటాలున దాన్ని గ్రహిస్తాము. అది మరో వ్యక్తి నుండి కూడా కాదు. చుట్టూ ఉన్న వాతావరణంలోనుండి మనలోకి ప్రవేశిస్తుంది. అదక్కడ ముందే వుంది. ఉన్నట్టుండి మీలోకి ప్రవేశిస్తుంది. క్రింది నుండి మీలోకి ప్రవేశించి మిమ్మల్ని వశం చేసుకుని, పైకి లేచి మిమ్మల్ని ప్రేరేపిస్తుంది. దాని ప్రభావానికి స్పందించి బయలుదేరుతారు. ఒక్క క్షణం ముందు మీలో కోపం లేదు. చాలా శాంతంగా, నిబ్బరంగా ఉన్నారు. మీకు కోపం తెచ్చుకునే ఉద్దేశమే ఉండకపోవచ్చు. కాని మరుక్షణం అది మిమ్మల్ని ఆవహిస్తుంది. మీరు దాన్ని త్రోసి పుచ్చలేరు. ఎందుకంటే మీరు పూర్తిగా సచేతనంగా లేరు. అందుకే దాన్ని లోనికి రానిచ్చారు. అది మిమ్మల్ని వాడుకుంటుంది. దేనినైతే "నువ్వు" అని తలపోస్తావో దాన్ని, అంటే మీ దేహాన్ని వాడుకుంటుంది. మీ శరీరం మీ పక్కన వున్నవారి శరీరంకన్నా, పూర్తిగా వేరుగా వున్నట్టు అనిపిస్తుంది. అది

"అనిపిస్తుంది" అని ఎందుకు అంటున్నానంటే అది కేవలం ఒక దృశ్యభ్రాంతి. ఎందుకంటే అనుక్షణం మనలో నుండి కొన్ని రకాల రేణువులు — అవి భౌతిక రేణువులు కూడా కావచ్చేమో— ఒక రకమైన వికిరణాలలో మన దేహం లోనుండి బయటికి ప్రవహిస్తు అన్యుల దేహాలతో కలిసిపోతూ ఉంటాయి. ఆ కారణం చేతనే సునిశితమైన మనస్సు ఉంటే దూరంగా జరుగుతున్న విషయాలపట్ల కూడా స్ఫురణ కలుగుతుంది.

CWM 8: 53- 55

ఏకత్వం అంటే అన్నీ ఒకేలా ఉండడం కాదు

అందరితోనూ ఒకే విధంగా వ్యవహరించడం వల్ల చెప్పరాని గందరగోళం ఏర్పడుతుంది! దైవం అందరితోనూ ఒకే విధంగా వ్యవహరించాలి అని తలచే పొరపాటు వంటిదే ఇదీను. అలా అనుకుంటే ఇక ప్రపంచంలో వైవిధ్యానికి ప్రయోజనమే ఉండదు. ఇద్దరు వ్యక్తులు ఒక్క రీతిలో ఉండవలసిన అవసరం ఉండదు. అదే జరిగితే వైవిధ్యపు ధర్మాన్ని వ్యతిరేకించినట్లు అవుతుంది.

విశ్వంలో ప్రతి విషయంపట్ల సమానమైన అవగాహన, సానుభూతి, ఏకత్వపు భావన, ప్రేమ, సంపూర్ణ కరుణార్ద్ర దృష్టి ఉండాలనుకోవడం మంచిదే. కాని అలాంటి దృష్టి లేని పక్షంలో దానికోసం ప్రయత్నించడం అవసరం. కాని అలాంటి దృష్టి ఒక్కొక్క సందర్భంలో ఒక్కొక్క విధంగా వర్తిస్తుంది. ఆ సందర్భానికి చెందిన సత్యాన్ని బట్టి, ఆవశ్యకతని బట్టి అది మారుతుంది. అంతరంగంలోని ఉద్దేశంగాని, మూలం గాని ఒక్కటే కావచ్చు. కాని రెండు సందర్భాలలో చేసే చర్యలు, ఆ సందర్భాలకి చెందిన సత్యాన్ని బట్టి పూర్తిగా పరస్పర వ్యతిరేకంగా ఉండొచ్చు. కాని ఆ విధంగా చర్య చెయ్యాలంటే అత్యున్నతమైన, అత్యంత ప్రగాఢమైన, సత్యవంతమైన, పరిస్థితులకు పూర్తిగా అతీతమైన మనోభావం ఉండాలి. అప్పుడే మనం మూలంలోని సత్యాన్నే కాక చర్యలోని సత్యాన్ని కూడా అనుక్షణం స్పష్టంగా చూడగలము. ప్రతీసందర్భంలోను చర్యకి సంబంధించిన సత్యం వేరుగా ఉంటుంది. అయినా కూడా చేసే పని వెనుక ఉండే "తలంపు" ఇదంత సముచితమైన పదం కాకపోవచ్చు — లేదా చైతన్యస్థితి మాత్రం ఒకే విధంగా ఉంటుంది.

అయితే విషయం యొక్క ప్రగాఢమైన లోతుల్లోకి ప్రవేశిస్తే గాని, అత్యున్నత

శిఖరాలనుండి చూస్తేగాని ఈ విషయం అర్థం కాదు. ఆ అత్యున్నతమైన, అతి ప్రగాఢమైన చైతన్య కేంద్రం నుండి, కాంతి కేంద్రం నుండి అన్నింటినీ వాటి మూలాలలోనే కాక, వాటి అభివ్యక్త రూపాలలో కూడ ఏకకాలంలో సమదర్శించడానికి వీలవుతుంది. చైతన్య కేంద్రం ఒక్కటే అయినా అభివ్యక్త జగతిలో వైవిధ్యంఉన్నట్టే చేసే చర్యలో కూడా ఎంతో వైవిధ్యం ఏర్పడుతుంది. అభివ్యక్తిలో దివ్యసత్యం యొక్క సిద్ధి అంటే ఇదే. అలా చెయ్యలేకపోతే విశ్వమంతా విలసిల్లే వైవిధ్యాన్ని త్రోసిపుచ్చినట్లే అవుతుంది. విశ్వాన్ని మౌలికమైన అవ్యక్తమైన ఏకత్వం లోనికి తీసుకుపోయినట్లు అవుతుంది. ఎందుకంటే అవ్యక్తంలోనే ఏకం, ఏకంగా అనుభవమవు తుంది. కాని అభివ్యక్తం లోనికి ప్రవేశించగానే ఏకం అనేకత్వంగా వ్యక్తమవుతుంది. మరి అనేకత్వం అంటే అనేకకోటి చర్యల, విధానాల సంకలనం అన్నమాట.

పైన చెప్పుకున్న దాన్ని సారాంశం ఇది. పర్యవసానాలని లెక్కచెయ్యకుండా చెయ్యవలసింది చెయ్యాలి. అభివ్యక్తంలోని అనేకత్వానికి చెందిన సత్యానికి అను గుణంగా చర్య చెయ్యాలి.

సంచలిత బలం లోని ఏకత్వం

అన్నింటినీ కదిలించే సంచలిత బలం ఒకటుంది. మీలో దాని గురించిన స్పృహ ఏర్పడితే అన్నింటినీ కదిలించే ఏకైక బలం తెలుసుకుంటారు. మీలో ఆ స్పృహ పెరుగుతున్న కొద్దీ దాని చలనాన్ని అనుసరించగలుగుతారు. మనుష్యుల్లోను, ప్రపంచంలోను అది ఎలా పని చేస్తుందో చూడగలుగుతారు.

మీలో ఏకత్వపు స్పృహ కలిగిన మరుక్షణమే — ఏకత్వం అంటే క్రియాశక్తి ఏకత్వం. సంకల్పంలో ఏకత్వం. — మీరు అన్యులకన్నా భిన్నంగా ఉన్నారన్న భావన తొలగిపోతుంది. అవతలివారు మీరు వేరన్న భావన ఉన్నప్పుడే వారిలో ఏం జరుగుతోందో మీకు అర్థం కాదు. వారు మీకు అపరిచితులుగా కనిపిస్తారు. మీరు మీ దేహంలో బందీలుగా ఉంటారు. అన్యులతో కేవలం బాహ్యమైన, — చైతన్యంలో క్రియాశక్తి సంకల్పంలోని ఏకత్వానికి చెందిన భావన కలుగకపోవడమే. పార్థివ ప్రకంపనలలోని ఏకత్వాన్ని కూడా మీరు గుర్తించలేదన్నమాట.

సంక్లిష్టత వల్ల అలాంటి గుర్తింపు సాధించడం కష్టం అవుతుంది. ఎందుకంటే మన ఇంద్రియాలు రేఖీయంగా, ఏకపక్షంగా పనిచేస్తాయి. మనం ఏదైనా అర్థం చేసుకోసుకోవాలని ప్రయత్నించినప్పుడు ఒక దాంతో ఒకటి పొంతన లేని అసంఖ్యా

కమైన విషయాలు మనని ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తాయి. అనేక రకాల అంశాలు కలగా పులగంగా కలిసిపోవడంవల్ల వివిధ విషయాల పరిణామ రేఖలని గుర్తించడం అసంభవం అవుతుంది. ఒక దుమారంలోకి అగు పెట్టినట్లు ఉంటుంది.

CWM 8: 55-56 అనువాదం: డా. వి. శ్రీనివాస చక్రవర్తి (9500069322)

రహస్య ఏకత్వము

మధురమయీ శ్రీమాతా, ఇక్కడ ఈ విధంగా వ్రాయబడింది. "అందరినీ ఒక రహస్య ఏకత్వం కలిపివుంచింది."

ఆ రహస్య ఏకత్వమేమిటి?

కచ్చితంగా చెప్పాలంటే అది దివ్య సన్నిధి

దైవమన్నది ఒక్కటే అయిననూ, అతడు తనను తాను అన్ని ప్రాణులలోనూ పునర్విభజించుకుని ఈ విధంగా ఆద్యమైన ఏకత్వాన్ని పునః సృష్టి చేశాడు. అన్ని ప్రాణులలోను శకలాలుగా కానవచ్చినప్పటికీ ఈ దివ్యఏకత్వ కారణంగా ఏకత్వము సారతః తిరిగి ప్రతిష్ఠించబడుతుంది. ఈ విషయం గురించి చైతన్యవంతులైనవారు ఈ ఏకత్వముయొక్క చేతనానందాన్ని పొందుతారు. కాని ఎవరయితే ఈ చేతనను కలిగి ఉండరో వారు ఆ చేతనానందానుభూతిని ఎరుగరు. కాని ఆ నిజం నిజంగానే ఉండిపోతుంది.

శ్రీఅరవిందులు అంటారు: ఆ ఏకత్వము ఉంటుంది, దాని గురించి నీకు తెలిసినా సరే, తెలియకున్ననూ సరే, నిజానికి అందులో ఏమీ తేడా ఉండదు. అది నీకు మాత్రం వేరుగా కాన్పిస్తుంది. నువ్వు చైతన్యం కలిగి ఉంటే ఆ ఆనందం నీకు కలుగుతుంది. నీకు చైతన్యం లేనప్పుడు ఈ ఆనందాన్ని నువ్వు కోల్పోతావు. అది దానంటతదే జరుగుతుంది.

నీకు తెలిసినాసరే, తెలియకపోయినా సరే, నువ్వు కావాలనుకున్నా, లేకున్నా, మీ రందరూవిభజించబడినట్లు కనబడినా ఏకీకృతమై ఉన్న ఆ దివ్య అస్తిత్వముచే కలుపబడి ఉన్నారు. ఆ దైవము ఒక్కటే. వస్తువులలోను, ప్రాణులలోను అతడు భిన్నముగా కాన్పడతాడు. ఈ ఏకత్వమనేది నిజము కనుక అది నీకు తెలిసినా, తెలియకున్నా ఆ నిజాన్ని అది మార్చలేదు. నువ్వు కావాలనుకున్నా, అక్కర లేదనుకున్నా, ఏది ఏమయినా ఈ ఏకత్వంలో భాగస్వామివి కాక తప్పదు.

ఈ విషయాన్ని మీకు ఎన్నిసార్లు తెలియచెప్పానో, ఎన్నిసార్లు బోధించానో నాకే తెలియదు, మీ రందరూ ఒకరి నుండి మరొకరు వేరని మీరనుకుంటారు. కాని ఈ ఒకే ఒక్క పదార్థం మీ అందరిలోనూ ఉంది. కనబడటంలో తేడాలున్నా ఒకరిలోని కంపనలు ఇంకొకరిలో తనంత తానుగా ప్రకంపనలు పుట్టిస్తాయి.

CWM 8: 75-76

ఐక్యత మరియు ఏకత్వముల పునః ప్రతిష్ట

ఒకరు తమలో ఆ దివ్యత్వాన్ని కలిగి ఉండనప్పుడు, తమ ప్రాణగత సారంగా అదిలేనప్పుడు ఆ దైవాన్ని గూర్చి వారెన్నడూ తెలుసుకొనలేరు, అది ఒక అసాధ్య సాహసమే అవుతుంది. అప్పుడు నువ్వు ఆ సమస్యను తిరగ తోడితే, ఏదో ఒక విధంగా ఒక క్షణంలో నువ్వు దాని గురించి ఊహించినా లేక అనుభవించినా, లేక కనీసం ఆ దైవం నీలోనే ఉన్నాడని మరియు నువ్వు ఆ దైవంలోనే ఉన్నావని ఒప్పుకోవడం మొదలు పెడితే అప్పుడు అదే జ్ఞానప్రాప్తికి ఎక్కువగా కాదు, కాని కొంచెం ఓరగా తలుపు తెరుస్తుంది. అప్పుడు, అటు తరువాత తెలుసుకొని, అది కావాలనే ప్రగాఢమైన అవసరం, ఆకాంక్ష కలుగుతాయి. ఆ తీవ్రమైన అవసరమే అతడు అందులో అల్లుకొనబడేటంతవరకు దానిని విశాలంగా తెరచి ఉంచుతుంది. అతడు అందులోనికి ప్రవేశించిన తరువాత తానెవరు అనే విషయం అతనికి తెలుస్తుంది. సరిగ్గా అదే విషయాన్ని శ్రీఅరవిందులు చెబుతారు. వ్యక్తులు మరచిపోతారు. సత్, చిత్, ఆనందము ఈ మూడు వేరుపడటం వలన మరుపు కలుగుతుంది. వారు ఏమిటి? అన్న విషయాన్ని వారు మరచిపోయి, వారు తమను తాము ఎవరో ఒకరనుకుని, బాలుడో, బాలికో, పురుషుడో, స్త్రీయో, కుక్కో, గుఱ్ఱమో, ఏదో ఒకటి, రాయో, సముద్రమో, సూర్యుడో, తమని తాము ఇదంతా అని అను కుంటారు తప్ప తమను తాము ఆ ఒకే ఒక్క దైవమని అనుకోరు. కారణం, ఎవ రైనా తమని తాము ఆ ఒకే ఒక్క దైవమని భావించుకున్నప్పుడు ఈ విశ్వమనేదే లేకుండా పోయేదేమో?

అదే నేను అతనికి చెప్పాలనుకున్నాను. (ఒక పిల్లవాని నుద్దేశించి) ఈ భిన్నత్వమనే సిద్ధాంతం ప్రపంచానికి అనివార్యమనిపిస్తుంది. లేకపోతే అది ఎల్లప్పటికీ మునుపటిలాగే ఉండిపోయేదేమో? కాని మనం ఈ ఏకత్వాన్ని ఈ మలుపు తిరగ

నిచ్చిన తరువాత ఈ అనేకత్వపు ఏర్పాటు వలన లబ్ధి పొంది మన ఒక ఉన్నత గుణమైన ఏకత్వమును తిరిగి ప్రతిష్టించినపుడు తనకి తాను తెలుసుకోనక్కరలేని ఏకత్వమునకు బదులు తనని తాను తెలుసుకొన్న ఏకత్వము, వేరొక దానిని గూర్చి తెలుసుకొనవలసినదేమీ లేదు కనుక, అది కేవలం యేకత్వమౌతుందో అప్పుడు ఎప్పుడయితే ఆ ఏకత్వాన్ని ఎవరు తెలుసుకొనగలుగుతారు? కనీసం మనకి ఒక ఊహాచిత్రమైనా కావాలి. అదేమిటో అర్థం చేసుకోవడానికి అది ఒక క్రమపద్ధతిలో లేకపోయినా ఏదో ఒకటి మనకి కనబడాలి. అదే ఈ విశ్వరహస్యమని నేను నమ్ముతున్నాను. బహుశా ఆ దైవము తనని తాను నిజంగా తెలుసుకోవాలని అనుకొని ఉండాలి. కనుక ఇప్పుడు అతడు వెలికి వచ్చి, తనను తాను చూచుకొని తనకి తానుగా తన ఎరుకకి సంబంధించిన సంపూర్ణ జ్ఞానంతో ఈ అవకాశాన్ని ఆనందిద్దామని అనుకుంటాడు. అప్పుడది ఇంకా అభిరుచికరమైనదవుతుంది.

CWM 7:236- 37

ఆంతరిక గందరగోళము మరియు అవ్యవస్థయొక్క నివారణ

విశాలదృక్పథము కలిగి ఉన్ననూ సరే, మనం విషయాన్ని పూర్తిగా తెలుసుకొనజాలము — విషయాన్ని కొంతవరకు మాత్రమే, చాలా కొద్ది భాగము మనం తెలుసుకొనగలము — కనుక మన దృష్టి అటు ఇటు పరుగెడుతూఉంటుంది. అయినప్పటికీ మిగతా కొన్ని విషయాలు అచటనే ఉంటాయి. ప్రమాదకరమైనవి మరియు హానికరమగు కొన్ని విషయాలకు ఎక్కువ ప్రాముఖ్యత ఇవ్వడం వలన నువ్వు వానికి బలం చేకూర్చిన వాడవవుతావు

అటువంటి అక్రమమైన గందరగోళ స్థితికి నువ్వు లోబడినప్పుడు నువ్వు ఒకే ఒక్కటి చెయ్యాలి. ఎచ్చటయితే ఏకైక సత్ ఏకైక చిత్ ఏకైక శక్తి ఉంటుందో ఆ చేతన ఆ దివ్యత్వం లోనే ఇదంతా జరుగుతూ ఉంటుంది. ఎటువంటి విలువలేని మన దర్శనాలు మన తెలివితేటలు, నిర్ణయాలు, అవన్నీ ... అదంతా కేవలం ఏమీ కానిది. అన్నిటిమీదా ఆధిపత్యం వహించే చైతన్యంతో పోలిస్తే అది ఒక రవంత మాత్రమే. కనుక ఎవరికైనా ఎందుకు విభిన్న వ్యక్తిత్వాల అస్తిత్వం ఉంటుందో, కొంచెమైనా తెలుసుకొనగలుగుతారో వారు అభిప్రాయ ఆకాంక్షలు ఉండడానికి, తన్ను తాను అర్పించుకోవడానికి, స్వాధీన పరచుకొనబడడానికి, నమ్మకానికి,

విశ్వాసానికి దానిని కారణమని భావిస్తారు. కనుక ఈ కారణంగానే వ్యక్తులు సృష్టించబడ్డారు. పూర్తి శ్రద్ధా సక్తులతో అలా అవడం నీ చేతులలో ఉంది.

కావలసినదంతా అదే, ఆ ఒకే ఒక్క విషయం, మిగిలేది అదే. మిగిలిందంతా ఇంద్రజాలము.

CWM11:184 - 85 *భావానువాదం: డా. విజయలక్ష్మి*

సాముదాయక యోగం

వివిధ సంఘాలు మరియు దివ్యజ్ఞాన సమాజం

ఉదాహరణగా మనం ఒక మతసంఘాన్ని తీసుకుంటే దానికి ఒక మత భవనం, అందులో వారందరికీ ఒకే రకమైన దుస్తులు ఒకే రకమైన పనులు ఒకే రకమైన నడతలచే, సంప్రదాయ బద్ధం చేయబడతారు. నేనింకా ఇంకా వివరంగా చెప్తాను — ప్రతి ఒక్కరు ఒకే రకమైన దుస్తులు వేసుకుంటారు. అందరూ ఒకే సమయానికి నిద్ర లేస్తారు. ఒకే రకమైన ఆహారం తీసుకుంటారు. ఒకే ప్రార్థన కలిసి చేస్తారు. అంతటా ఒకటే విధానం అందుచేత సహజంగానే అక్కడివారి అంతఃకరణ (మానసికంగా) గజిబిజికి లోనై లోపల ఎవరికి తోచిన విధంగా వారు చేస్తుంటారు.

ఆ దైవ సన్నిధిలో సదా జీవించు, ఆ అస్తిత్వమే నీ గమనానికి, నీవు చేసే ప్రతి పనికి కారణమనే భావనతో జీవించు. నీ ప్రతికదలికను దానికి సమర్పించు. కేవలము మానసిక కార్యమేగాక, ప్రతి ఆలోచన, ప్రతి భావన, అతి సాధారణ బాహ్య కార్యకలాపాలన్నీ, ఎటువంటి వంటే భుజించడం లాంటివన్నీ దానికి సమర్పించు. నువ్వు తింటున్నప్పుడు ఆ దైవమే నీ ద్వారా భుజిస్తున్నాడని నువ్వు భావించాలి. ఆ విధంగా నువ్వు నీలోని కదలికలన్నింటినీ ఒక్క జీవితంలో కూడగట్టుకున్నప్పుడు నీలో వేర్పాటుకు బదులు ఏకత్వము చోటు చేసుకొంటుంది.

CWM 3:23-24 *భావానువాదం: డా. విజయలక్ష్మి*

ఎందుకంటే ఈ విధానం కేవలం ఆ మత విశ్వాసానికి ఒక గుర్తింపుకోసం ఆచరించేది — అది ఒక భ్రామికమైన గుర్తింపు.

ఇది ఒక సామాన్యమైన మానవ సమూహంలోని విధానాలు. ఒక సంఘంగా ఏర్పడటం, సంబంధాలు ఏర్పరచుకోవడం ఒకే ఆదర్శం కోసం ఏకమవడం, ఒకే రకమైన స్పృహ కల్గి ఉండటం — కాని ఇదంతా ఒక కృత్రిమమైన పద్ధతి.

శ్రీఅరవిందులు దీనికి వ్యతిరేకంగా ఇలా అంటారు: నిజమైన సాధన బృందం అన్నది — అందులోని ప్రతి ఒక్కరూ యోగ లేదా అతిమానస సమూహంలో భాగంగా ఆంతరిక సత్యానుభవాన్ని ఆధారంగా చేసుకొన్నవారై ఉండాలి. అంటే ప్రతి ఒక్కరూ ఆ సంఘంలో ఒక సభ్యుడిగా కాక అందరూ తనలోని ఒక భాగంగా అంటే తన శరీరంలో భాగంగా అనుకోవాలి — అది కృత్రిమంగా కాకుండా అందరి సమష్టి చేతన యందు ఏకీభావం కలిగి ఉండాలి.

అంటే ఈ రకమైన సాధనా సమాజంగా ఏర్పడాలంటే ముందుగా ప్రతి వ్యక్తి తనను తాను తెలుసుకొనే యోగసాధకుడై ఉండాలి — కనీసం యోగసాధన ప్రారంభించి ఉండాలి. మామూలుగా వ్యక్తిగత ప్రయత్నం ముందుగా జరగాలి. తరువాతనే సామూహిక ప్రయత్నాన్ని అనుసరించాలి. కాని అదే సమయంలో ఏరకమైన భావ నియంత్రణ లేకుండానే వ్యక్తి యొక్క సాధన అభివృద్ధి ఈ (సంఘ) సమూహ భావనతో నియంత్రించబడుతుంది. వ్యక్తికి సంఘానికి మధ్య పరస్పరం ఆధారపడే ఒక లక్షణం ఉండటంవల్ల ఎవరూ సమూహంలోంచి పూర్తిగా విడివడలేరు. ఒక మనిషి తన యోగసాధనతో ఈ భూమినుండి ఈ మానవ చేతన నుండీ పూర్తిగా విముక్తుడవ్వాలి అనుకున్నా బంధితుడే అవుతాడు. అతని అధోచేతనలో సాధారణ స్థితిలోకి వెనుకకు లాగబడతాడు. సాధకుడు వేగంగా ముందుకు పోతూ ఈ సంబంద బాంధవ్యాలను బరువు, బాధ్యతలను ఉన్న పళంగా వదిలేసి ఆత్మ సిద్ధి పొందినా, పరిణామ కవాతులో శిఖరాన్ని చేరినా, సమిష్టి సిద్ధిపై తాను ఆధారపడాల్సి వస్తుంది. అది నిజంగా అతడిని ఎరుకకు ఎంతవరకు లోగొంటుందంటే ఈ పృథ్వి ఆ సత్య సిద్ధి కై సంసిద్ధం కావడానికి ఒక మనిషి కొన్ని శతాబ్దాలు వేచి ఉండాల్సి వస్తుంది.

అందుచేత శ్రీఅరవిందులు అంటారు— వ్యక్తి మరియు సమూహం సాధనా మార్గంలో ఒకేసారిగా కలిసి మెలసి సాగడం అవసరం — వ్యక్తిగత సిద్ధి, సామూహిక సాధనా సిద్ధి పరస్పరం కలసి ముందడుగు వెయ్యాలి. ఇలా చేయడం వల్ల అది

వ్యక్తి ఇంకా ముందుకు పోవడానికి అనుమతిస్తుంది.

CWM9:141- 42

సామూహిక సాధనా సమావేశాల శక్తి

వ్యక్తులు ఏకత్వభావంతో ఒకే ఆదర్శం కోసంగాని, ఉపదేశం కోసంగాని ఒక పనిని నేర్చ్పవడంకోసం గాని, ఒక సంబంధాన్ని ఒకే ఉద్దేశ్యంతో ఒకే ఆకాంక్ష మరియు విశ్వాసంతో కూడినవారై సంఘంగా ఏర్పడాలి. వీళ్ళు ఒక క్రమశిక్షణతో కూడి ఒక పద్ధతి ప్రకారం ఒక ప్రార్థనను ఒక ధ్యాన పద్ధతిని అనుసరిస్తూ ఒకవేళ వాళ్లు ఒక బలమైన ఆదర్శం మీద లక్ష్యం ఉంచి ప్రార్థనలు ధ్యానం కొనసాగిస్తే — అది లోక (ప్రపంచ) రీతి — వారి వ్యక్తిగత అంతరంగ అభివృద్ధి సామూహిక అభి వృద్ధి చేప్పుకోతగ్గ విధంగా జరగడానికి కారణమౌతుంది. ఇటువంటి సంఘాలు ఎంతో ఉచితమైనవేకాని, వీటికి మామూలు అల్లరి మూకలకుండే మూర్ఖపూరితమైన బలం ఉండదు. అల్లరిమూకల ఉద్రేకం స్థానంలో ఒక అంతఃకరణ చైతన్యతీవ్రత ఉంటుంది.

ఈ భూమి మీద అన్ని కాలాల్లో ఇటువంటి సంఘాలు ఏర్పరచబడ్డాయి. కొన్ని చారిత్రాత్మక జీవితం గల్గి వున్నందున లోకంలో చారిత్రాత్మక ఘటనలు చోటు చేసుకున్నాయి. కాని సూత్రాన్ని అనుసరించి ఇవి ఏవీ కూడా ఒక ఉన్నత వ్యక్తి సంపాదించినంత విజయాన్ని సంపాదించలేదు. ఈ సంఘాలు ఎల్లప్పుడు ఒక అనుమానంతో ముట్టడులు, దాడులు ఎదుర్కొని అమానుషంగా, అవివేకంతో చెల్లా చెదురు చేయబడ్డాయి. కొన్ని మతపరమైన మరియు విప్లవాత్మక సాహసోపేతమైన సంఘాలు ఒక విశ్వాసంతో ఒక సరైన లక్ష్యంతో ఏర్పడి ప్రపంచంలో ఒక ఆసక్తికరమైన చరిత్రను మిగిల్చాయి. ఈ సంఘాలు తప్పకుండా వాటి వ్యక్తిగత ప్రయత్నంతో సామాజిక అభివృద్ధిని సాధించాయి. ఒక ఆదర్శవంతమైన సంస్థ అది నిజంగా కృతకృత్యమైనదైతే అది వారి సంస్థలోని వారందరూ బలంగా ఏకమవ్వడానికి దోహద పడుతుంది. ఎలా అంటే — అందరికీ ఒకే లక్ష్యం, ఒకే ఆకాంక్ష. మరియు అంతఃకరణ అభివృద్ధి పొంది, ఆ ధర్మానికి ఆకాంక్షకు ఒక సామరస్య పూర్వకమైన శరీర భాగంగా రూపొందాలి. అన్ని సమయాల్లోనూ ఉపదేశ కేంద్రాలు దీనికి ప్రయత్నించి కొద్దో, గొప్పో విజయవంతమైయ్యాయి. అన్ని మార్మిక సంప్రదాయల్లోనూ ఇదొక అత్యంత శక్తివంతమైన కార్యసాధనంగానే ప్రస్తావించబడింది.

సమీకృతమైన సమూహం ఒకే విధమైన సంతులనాన్ని ఒక వైయక్తిక సమూహంగా పొందగల్గితే అది వ్యక్తి శక్తిని కార్యాన్ని అధికాధికంగా ద్విగుణీకృతం చేస్తుంది. సాధారణంగా అసభ్యంగా విడివడి వ్యక్తులను కలిపి ఒకచోటుకు చేర్చినా, సామూహిక గుణశ్రేష్ఠతను లెక్కిస్తే అది వ్యక్తియొక్క ప్రత్యేక విలువ కంటే తక్కువగా ఉంటుంది. కాని తగినంత సచేతనమైన సమన్వయపూర్వకమైన, నిర్వహణ ద్వారా విలక్షణంగా, వైయక్తిక కార్యాచరణ శక్తిని ద్విగుణీకృతం చేస్తుంది.

CWM 9:369 - 70 శ్రీమాత

అనువాదం: ఎమ్. విజయపద్మ (9908600833)

సమిష్టియోగము

"తరచుగా అతడు (సాధకుడు) అతని వ్యక్తిగత యుద్ధాన్ని నిరంతరం కొనసాగిస్తూ విజయాన్ని పొందిన తరువాత కూడా మరలా మరలా అతను విజయం సాధిస్తూనే ఉండాలి..." అంటే అతని సాధనతో ఇతరులు ప్రయోజనం పొందుతారని అర్థమా?

ప్రతి ఒక్కరికీ ఆ విధంగానే ఉంటుందని నీవు అర్థం చేసుకోవాలి. ఒక్కరు మాత్రమే ఉన్నప్పుడు అది ఆ విధంగానే ఉంటుంది; అతను ఒక్కడే అందరికోసం దానిని ఆచరించాలి. అయితే ప్రతి ఒక్కరూ ఆచరిస్తే... అర్థం చేసుకో...

పూర్ణయోగాన్ని చేసేవారు మీరు యాభైమంది వున్నారు. యాభైమందిలో ఒక్కరు మాత్రమే దానిని చేస్తున్నప్పుడు, అతను మొత్తం యాభైమందికోసం చేస్తాడు. అయితే యాభైమందిలో ప్రతి ఒక్కరూ చేస్తున్నప్పుడు ప్రతి ఒక్కరూ మొత్తం యాభైమంది కోసం చేస్తారు. వాస్తవానికి అతను అతనికోసం మాత్రమే చేసినట్లవుతుంది. అందరూ ప్రతి ఒక్కరికోసం చేయడమే దానికి కారణం. ఆ కార్యం మరింత క్లిష్టతరం, మరింత సంపూర్ణమైనప్పుడు ఉన్నతమైన శక్తి, అత్యంత విశాల భావన, అత్యధిక ఓర్పు, అధికమైన సహనం, సహన శక్తి ఇవన్నీ అవసరమౌతాయి. వాస్తవానికి, ప్రతి ఒక్కరూ వారు చేయవలసిన దానిని పరిపూర్ణంగా చేసినపుడు, అంతటినీ ఒక వ్యక్తి మాత్రమే చేయవలసిన అవసరం ఉండదు; ఒక్క వ్యక్తి కూడా అందరికోసం చేయనక్కరలేదు, అయితే అందరూ కూడా పూర్తి బృందం కోసం చేస్తున్నప్పుడు ఒక వ్యక్తిగానే ఉంటారు.

దీనికోసం చేస్తున్న వారందరిలో తగినంత ఐకమత్యం ఉండాలి. దానివలన వారు వ్యత్యాసాలను గమనించరు. దానిని చేసే ఉత్తమ విధానం ఇదే: వారు ఇపుడు ఒకే ఒక శరీరంగా, ఒకే ఒక వ్యక్తిత్వంగా ఎటువంటి వ్యత్యాసాలు లేకుండా ప్రతిసారి తమకోసం అట్లాగే ఇతరుల కోసం చేసినట్లవుతుంది.

వాస్తవంగా చెప్పాలంటే, శ్రీఅరవిందులు కలిసినపుడు నాకు వచ్చిన మొదటి ప్రశ్న అదే! దాని గురించి మీకు గతంలో చెప్పినట్లున్నాను. నాకు గుర్తులేదు. అయితే ఇటీవల దాని గురించి మాట్లాడాను. ఎవరైనా యోగసాధన చేసి తమ లక్ష్యాన్ని చేరుకున్న తరువాత ఇతరులతో కలిసి పనిచేయాలా లేక ఒకే రకమైన ఆకాంక్షలు కలిగినవారు అతనిని కలిసిన వెంటనే అందరూ కలిసి లక్ష్యం దిశగా ముందుకు సాగాలా?

గతంలోని నా పని వలన నేను ప్రయత్నించిన అన్నింటి కారణంగా చాలా ఖచ్చితంగా రూపొందించుకున్న ప్రశ్నతో శ్రీఅరవిందులను కలిసాను. అప్పుడు రెండు సంభావ్యతలు కన్పించాయి. ఇతరులతో ఎటువంటి సంబంధాలు లేకుండా ప్రపంచం నుండి విరమించుకుని తీవ్రమైన వ్యక్తిగత సాధన చేసుకొనుట లేదా సహజంగా మరియు స్వతఃసిద్ధంగా బృందంగా రూపొందుట, బృందం రూపు దిద్దుకొనుటను నిరోధించకుండా, అది రూపొందుటకు వీలు కల్పిస్తూ మార్గంలో అందరూ కలిసి ప్రారంభించుట. అయితే, ఆ నిర్ణయం ఒక మానసిక ఎంపిక కాదు. అది స్వతఃసిద్ధంగా వచ్చింది. మరొక ఎంపిక లేని విధంగా పరిస్థితులు ఉన్నాయి. అంటే చాలా సహజంగా, స్వతఃసిద్ధంగా మిక్కిలి ఆవశ్యకమనే విధంగా సమూహం రూపొందినది. ఆ విదంగా మనము ఒకసారి ప్రారంభించిన తరువాత అది పూర్తయినది. మనము చివరి వరకు అలాగే కొనసాగాలి.

CWM 7:408- 09

ప్రాతినిధ్య బృదం

ప్రతి ఒక్కరూ ఒంటరిగా, ఏకాంతంగా పూర్ణత్వాన్ని పొందవచ్చు. వారు తన చేతనలో అనంతంగా, పరిపూర్ణంగా మారవచ్చు. అయితే కార్యానికి సంబంధించి నపుడు అది ఎల్లప్పుడూ పరిమితంగానే ఉంటుంది.

నన్ను సరిగ్గా అర్థం చేసుకున్నారోలేదో నాకు తెలియదు. అయితే వ్యక్తిగత

జ్ఞానానికి పరిమితులు లేవు. ఒకరు అంతర్గతంగా తమలో పరిపూర్ణంగా, అనంతంగా మారవచ్చు. అయితే బాహ్యవిషయాల జ్ఞానానుభవం తప్పనిసరిగా పరిమితంగానే ఉంటుంది. ఒక సాధారణ చర్య జరగాలనుకుంటే, భౌతిక దేహధారులు కనీస సంఖ్యలో నైనా అవసరం.

చాలా పురాతన సాంప్రదాయంలో పన్నెండు మంది సరిపోతారని చెప్పేవారు. అయితే అధునాతన జీవనశైలిలో వైవిధ్యాల వలన అది అసాధ్యమవుతుందని అనిపించడంలేదు. ఒక ప్రాతినిధ్య బృదం తప్పనిసరిగా ఉండాలి. అంటే... మీకు దాని గురించి ఏమీ తెలియదు లేదా దాని గురించి మీరు అద్భుతంగా ఊహించుకోలేరు. అయితే మీలో ప్రతి ఒక్కరూ పరిణామక్రమంలో జయించవలసిన ఇబ్బందులలో ఒక దానికి మీరు ప్రాతినిధ్యం వహిస్తారు. ఇది మరిన్ని ఇబ్బందులను కలుగజేస్తుంది! (శ్రీమాత నవ్వుతూ ఉన్నారు) నేను ఎక్కడో వ్రాసాను. దానిని ఒక ఇబ్బంది అనే కంటే ప్రతీ ఒక్కరూ అసాధ్యమైన దానిని పరిష్కరించుటలో ప్రాతినిధ్యం వహిస్తారని నేను తెలిపాను. ఈ అన్ని అసాధ్యతల సమూహం కార్యంగా రూపాంతరీకఱణ చెందడమే సత్యానుభవం. ప్రతీదీ పపరిష్కరించేటప్పుడు ఒక అసాధ్యమైనదిగానే ఉంటుంది. ఈ అన్ని అసాధ్యతలను పరిష్కరించినప్పుడు కార్యం సిద్ధిస్తుంది. కాని ఇపుడు నేను చాలా వినమ్రంగా చెబుతున్నాను నేను "అసాధ్యాన్ని" తీసివేసి దాని స్థానంలో 'ఇబ్బంది' అనే పదం పెడతాను. బహుశా దీర్ఘకాలిక అసాధ్యతలు ఉండకపోవచ్చు.

ప్రారంభంనుండి ఇప్పటివరకు మన బృందం గణనీయంగా పురోగతి సాధించింది. ప్రతీసారి కొంతమంది వచ్చి "నా యోగా గురించి వచ్చామని చెప్పేవారు" అపుడు నేను " ఓహో అలా అయితే రావద్దు, ఇతర ప్రదేశాలకంటే కూడా ఇక్కడ అది చాలా కష్టమని చెప్పేదానిని". దానికి కారణం శ్రీఅరవిందులు ఇలా తెలిపారు.

"నేను పనిచేయడానికి వచ్చాను, 'నాకు నేనుగా ఉపయోగపడేందుకు వచ్చాను." అని ఎవరైనా నాతో చెబితే అది మంచిదే. కానీ ఎవరైనా వచ్చి నాకు బాహ్యప్రపంచంలో చాలా ఇబ్బందులు ఉన్నాయి. ఈ ఇబ్బందులను నేను అధిగమించలేకపోతున్నాను. ఈ వాతావరణం నాకు సహాయపడుతుంది గనుక ఇక్కడకు రావాలనుకుంటున్నాను.' అని మాత్రం చెబితే అపుడు నేను "వద్దు, వద్దు! ఇక్కడ మరింత ఇబ్బందిగా ఉంటుంది. మీ ఇబ్బందులు తీవ్రంగా పెరిగిపోతాయని" చెపుతాను. దాని అర్థమేమిటంటే,

గాను ఒక సామరస్యపూర్వకమైన మరింత ఏకత్వంతో కూడిన సమాజాన్ని ఏర్పరచడానికిగాను, తద్వారా జీవితాన్ని మరింత క్రియాశీలం గావించడానికిగాను మన మీ ఆశ్రమంలో కలిసి వున్నాము.

నేను భౌతికంగా మీ అందరితో వున్నతంకాల, నా ఉనికి ఈ అహాన్ని అధిగమించ డంలో, మీరు నిష్ణాతులు కావడానికి సాయపడింది. కాబట్టి తరచుగా మీతో వ్యక్తి గతంగా మాట్లాడవలసిన అవసరం చాలా తరచుగా రాలేదు.

కానీ ఇప్పుడు ఈ ప్రయత్నం ప్రతివ్యక్తి యొక్క ఉనికికి ఆధారం కావాలి., ప్రత్యేకించి మీలో ఎవరైతే బాధ్యతాయుత స్థానంలో వుంటూ ఇతరులబాగోగులకు బాధ్యతవహిస్తారో వారికో నాయకుడెపుడు ఒక నమూనాగా ప్రవర్తించాలి. తమ ఆశ్రితులనుంచి ఎలాంటి విలువలను కోరుతారో వాటిననుసరించి నడుచుకోవాలి, ఆదర్శంగా నిలవాలి, వారు అవగాహనతోను, సహనంతోను, ఓర్పుతోను సానుభూతి తోను, ఆదరాభిమానంతోను కూడిన స్నేహపూర్వక సద్భావనతోను, వుండాలి; తమకోసం స్నేహితులను గెలుచుకొనే అహంభావంలో కాదు, ఇతరులను అర్థం చేసుకొనే సహాయం చేసే ఔదార్యత కలిగి వుండాలి.

ఒక నిజమైన నాయకుడు కావాలనుకుంటే మనల్ని మనం మరచిపోవడం, మన ఇష్టాలను ప్రాధాన్యతలను వదులుకోవడం అనివార్యం.

నేనెపుడు మిమ్మల్ని అడిగేది అదే; ఆ విధంగా మీరు మీ బాధ్యతలను ఏ విధంగా నిర్వర్తించాలో అలా నిర్వర్తించ గలుగుతారు. తద్వారా ఎక్కడయితే అక్రమాలు, అనైక్యతలు వుంటాయో, అవి మాయమయిపోయి, వాటి స్థానంలో సామరస్యత, శాంతి, ఆనందాలు చోటుచేసుకొంటాయి.

మీకు తెలుసును నేను మిమ్మల్ని ప్రేమిస్తున్నానని, మిమ్ములను ఆదుకోవడానికి, మీకు సాయం చేయడానికి, మీకో మార్గం చూపడానికి నేను ఎల్లవేళలా మీతో వుంటానని.

CWM 12:355-56

"నిగ్రహం లేని ప్రసంగం వల్ల కలిగే హాని"

చాలాసార్లు మీకు నేను చెప్పాను. అనవసరంగా మాట్లాడిన ప్రతిమాట ఒక ప్రమాదకరమైన ప్రేలేపనలాంటిదని. కానీ ఇక్కడ పరిస్థితి పరిమితిని మించింది — చెప్పవలసిన విషయాలు, పదేపదే చెప్పబడ్డాయి — ఎవరయితే పరిపూర్ణ మానవత్వంకోసం పరితపించారోవారు పదేపదే చెప్పారు. కానీ దురదృష్ట వశాత్తు కావలసినంత ఫలితం దక్కలేదు — ఈ ప్రశ్న ఒక దురుద్దేశంతో కూడిన పుకారు గురించి... అపవాదును గురించి, ఇతరులగురించి చెడుగా మాట్లాడ్డంలో కలిగే ఆనందమది; ఎవరైనా ఇలాంటి పుకార్ల వ్యాప్తిలో నిమగ్ను లయివుంటే వారు, వారి చేతనను దిగజార్చుకొంటారు. ఈ వదురుబోతుతనా నికి అసభ్యకర కలహాలు తోడయితే, అది అశ్లీలమైన పదజాలంలో వ్యక్త పరచ బడినపుడు, అది ఆత్మహత్యకు, ఆధ్యాత్మిక ఆత్మ హత్యకు సమానమౌతుంది.

నేనీ విషయాన్ని నొక్కి చెపుతున్నాను. దానిని మీరు శ్రద్ధా పూర్వకంగా తీసుకోవడం ఆవశ్యకం.

CWM 9: 144

శ్రీమాత

సామాజిక జీవితము, స్వేచ్ఛ:

ఒక సమాజంలో నివసిస్తున్నప్పుడు, తనకు తాను నిర్దేశించుకొన్న క్రమశిక్షణను పాటించే బదులు ఇతరులచే విధించబడ్డ చట్టాలకు తరచూ బద్ధులై ఉండటం అవసరమా?

నీవొక సమాజంలో వుండాలని ఎంచుకున్నప్పుడు లేదా అంగీకరించినపుడు, ఆ సమాజంలో వుండే చట్టాలను తప్పనిసరిగా అవలంబించాలి లేకపోతే నువ్వే ఒక అయోమయ గందరగోళానికి మూలం అవుతావు అనేది సుస్పష్టం.

కానీ నీ ఆంతరంగిక అభివృద్ధి, ఉన్నత చైతన్యాభివృద్ధి ఏ క్రమశిక్షణనయితే నీవు మనఃపూర్వకంగా, అంగీకరించావో అది హానికరం కాదు.

CWM 10: 256

బహుముఖ ఆధ్యాత్మిక పరిణామం:

ఆధ్యాత్మిక సత్యమనేది ఆత్మకు సంబంధించినసత్యం, మేధకు సంబంధించిన సత్యం కాదు. అలాగే గణిత సిద్ధాంతం లేక తార్కిక సిద్ధాంతం కూడా కాదు. ఇది అనంత తత్వం యొక్క సత్యం, అనంతత్వపు నానా రూపాల్లో ఒకటి. ఇది అనంతమైన విభిన్న దశలను, లక్షణాలను ఊహించగలదు; ఆధ్యాత్మిక పరిణామంలో ఒకే ఒకటైన పరమసత్యాన్ని చేరుకోవడంలో విభిన్నమైన మార్గాలను అనుసరించడం అనివార్యం, దానిని బహుముఖమైన రీతిలో గ్రహించాలి. ఈ విభిన్న మార్గంలో గ్రహించడమనేది ఆత్మ ఒక సజీవ వాస్తవికతను చేరుకోవడానకి సహాయపడాలేకానీ ఒక ఉపసంహారణకు లేక ఒక జీవంలేని లేక కఠినమైన సిద్దాంతాన్నేర్పరచుకోవడానిగి గాని, స్తబ్ధతను కలిగించడానికి విషయాలను రూపుదిద్దడం కాదు. అతి కఠినమై, తార్కికమైన మేధో పరంగా వుద్భవించిన ఆలోచన తాలూకు సత్యం అనీ, దీన్ని అందరు ఒప్పుకోవాలన్న ఒకే ఆలోచనా కాదు, ఒక భావం లేదా భావాల సమూహం మిగతా భావాలన్నింటినీ ఓడించేది కాదు. ఒకే పరిమిత వాస్తవంలో అందరూ గుర్తించే అనేక వాస్తవాలసూత్రం కాదు. భౌతిక క్షేత్రపరిమిత సత్యంనుండి., జీవితం మరియు మనస్సు మరియు ఆత్మ యొక్క మరింత క్లిష్టమైన కృత్రిమ క్షేత్రానికి చట్ట విరుద్ధ బదలీ కాదు.

ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తి యొక్క పరిణామక్రమంలో తప్పనిసరిగా అనేక దశలుంటాయి. ప్రతిదశలోను అస్తిత్వ చేతన, జీవితం, ప్రకృతి, భావాలు, శీలం, లలో చాలా వైవి

ధ్యత లున్నాయి. సాధనంగా వున్న మనస్సుయొక్క స్వభావం మరియు జీవితంతో వ్యవహరించవలసిన అవసరాలే ఖచ్చితంగా అన్వేషకుని వ్యక్తిత్వం ప్రకారం మరియు అభివృద్ధి దశను బట్టి అనంతమైన వైవిధ్యాన్ని సృష్టిస్తాయి. అయితే అదే కాకుండా స్వచ్ఛమైన ఆధ్యాత్మిక ఆత్మ-సాక్షాత్కారము మరియు ఆత్మ- ప్రకటన ఎప్పటికీ మార్పు చెందనిదిగా వుండనక్కర్లేదు. ఇక్కడే ప్రాథమిక ఐక్యతలో గొప్ప వైవిధ్యం వుంటుంది; పరమాత్మ ఒకటే కానీ ఆత్మయొక్క అంతరాత్మలు అనేకం. ప్రాకృతిక అంతరాత్మ రూపాన్ని బట్టి, దాని ఆధ్యాత్మిక ఆత్మ— ప్రకటన వుంటుంది. ఏకత్వంలో భిన్నత్వం అనేది అభివ్యక్తి నియమం. వైవిధ్యతలను, అతిమానసిక ఏకత, సమగ్రత తప్పక సామరస్యపరచడమేగాని, వాటిని రద్దు చేయడం అనేది ప్రకృతిలోని ఆధ్యాత్మ ఉద్దేశ్యం కాదు.

CWSA 22: 919- 21 — *అనువాదం: టి. లక్ష్మి (9014239277)*

స్వేచ్ఛ- సేవ

శ్రీమాతా! ఈ పంక్తుల అర్థం ఏమిటి? "స్వేచ్ఛ అంటే వ్యక్తి తన అపరిమితమైన ఐక్యతలో ఉండే తత్వం. అది ప్రకృతియొక్క రహస్యమైన అధిపతి. సేవ అంటే వ్యక్తిలోని ప్రేమతత్వం. తనను తాను స్వచ్ఛందంగా, తన అనేకమయిన యితర రూపాల లీలకు సమర్పించుకోవటం"

SABL Vol: 16, p. 386

తలపులు దర్శనాలు

ఉపరితలంలో చూసినపుడు ఈ రెండు విషయాలు అత్యంత విరుద్ధంగా, ఒకదానికొకటి పొసగనట్లుగా కనిపిస్తాయి. బాహ్యంగా చూస్తే, ఒక వ్యక్తి ఒకేసారి స్వేచ్ఛగా ఉండటం, సేవ చేయటం ఎలా సాధ్యమో, ఊహించలేరు. కానీ రెంటినీ సమన్వయపరచి, వాటిని ఈ పదార్థ జగత్తులో ఆనందమయ స్థితులుగా చేసే ఒక వైఖరి ఉంటుంది.

స్వేచ్ఛ అనేది ఒక సహజ, అంతర్గత అవసరం. వ్యక్తి సమగ్రమయిన అభివృద్ధికి ఆవశ్యకం. కాని నిజ స్వరూపంలో అది అత్యున్నత చైతన్యపు పరిపూర్ణ సాక్షాత్కారం. అది ఐక్యత యొక్క వ్యక్తీకరణ, మరియు దైవంతో ఏకం కావటం. ఆది మూలతత్వం

సఫలత. కాని ఈ ఏకత్వం అనేకత్వంలో ప్రతిష్టిత మవటం వలన మూలానికి, అవ తరణకీ మధ్య అనుసంధానంగా ఏదో పని చేయాలి. అందుకు ఎవరైనా ఊహించగలిగిన అత్యంత పరిపూర్ణమయిన సంసర్గం ప్రేమతత్వం. ప్రేమయొక్క తొలి అభివ్యక్తి ఏమిటి? తనను తాను సమర్పించుకోవటం, సేవ చేయటం. వెంటనే అప్రయత్నంగా తప్పనిసరిగా తననుండి వచ్చే స్పందన ఏమిటి? సేవ చేయటం. సంతోషంగా, పూర్తిగా, సంపూర్ణమయిన ఆత్మ నివేదనతో సేవ చేయటం.

ఈ విధంగా తమ స్వచ్ఛతలో, సత్యంలో ఈ రెండూ స్వేచ్ఛ, సేవ విరుద్ధమ యినవి కాక పరస్పర పూరకముల లాంటివి. పరమోన్నత సత్యంతో పరిపూర్ణ ఐక్యతవలన, పరిపూర్ణమయిన మోక్షం లభిస్తుంది. ఎందుకంటే అజ్ఞానము, అచేతన అంతా మిమ్మల్ని అసమర్థులుగా పరిమితీకరించబడిన వారిగా, బలహీనులుగా చేస్తుంది. స్వేచ్ఛ కోల్పోతారు. వ్యక్తిలో అచేతన మున్నంతవరకు అది పరిమితిని బంధాన్ని కలుగజేస్తుంది. సర్వోన్నత సత్యంలో పరిపూర్ణమైనన స్వేచ్ఛ ఉంటుంది. ఈ ఐక్యతను నిర్ధింపచేసుకోవడం ఎలా? స్వచ్ఛందంగా ఆత్మ సమర్పణ చేసుకోవటం ద్వారా కాక, ఇది ప్రేమయొక్క బహుమానం. నేను చెప్పినట్లుగా ప్రేమయొక్క తొలి వ్యక్తీకరణ సేవ.

ఇలా ఈ రెండూ సత్యంలో సన్నిహితంగా ఏకమై ఉన్నాయి. కానీ భూమిపైన ఈ అజ్ఞానమయ అచేతనాయుత ప్రపంచంలో స్వచ్ఛందంగా ప్రేమభరితమై, ప్రేమయొక్క అభివ్యక్తిగా ఉండవలసిన సేవ జీవన పోషణకూ, ఉనికిని కొనసాగించ టానికి తప్పనిసరి ఆవశ్యకతగా మారింది. అది అలా వికార రూపాన్ని, దుఃస్థితిని అవమానాన్ని పొందింది. ఏదైతే పుష్పంలా వికసించవలసినదో సంతోషకరం కావలసినదో అది అసహ్యంగా మారింది. అలసిపోయింది. ఒక నీచమయిన నిర్బం ధమైంది. ఈ భావన స్వేచ్ఛ యొక్క ఈ అవసరం కూడా వికృతరూపాన్ని పొంది స్వతంత్రత కోసం దాహంగా మారి తిన్నగా తిరుగుబాటుకు, వేర్పాటుకు, విడిపోవ టానికి నిజమైన స్వేచ్ఛకు విరుద్ధంగా మారింది.

CWM 9: 50-51

పరమోన్నత క్రమబద్ధత, సామరస్యత

ప్రాణిక సంకల్పం మానసిక శక్తికి విధేయమయినపుడు వ్యక్తి లేదా సంఘం

యొక్క జీవితం నైతికమవుతుంది. కానీ ఈ ప్రాణికసంకల్పం, మానసిక శక్తి రెండూ ఒక ఉన్నతమైన దానికి అతిమానసానికి విధేయమయినపుడే మానవ జీవితం ఔన్నత్యాన్ని పొంది నిజమైన ఆధ్యాత్మిక జీవనం ప్రారంభమవుతుంది అది మానవా తీతుని జీవితం. ఎందుకంటే అతని ధర్మాలు అంతరంగంనుండి వస్తాయి. అది దివ్యధర్మం. ఆవిష్కరణలో అనేకమయినా మూలంలో ఒక్కటే. వ్యక్తి కేంద్రంలో ప్రకాశిస్తూ, జీవితాన్ని పరిపాలిస్తూ ఉంటుంది. ఐక్యత వలన ఈ ధర్మం సర్వోన్నత క్రమానికి, సామరస్యతకీ చెందింది. అలా వ్యక్తి తన అహంకార జనితమయిన ఉద్దే శ్యం, న్యాయాలు ఆచారాలతో, నడిపించబడకుండా తన స్వార్థపూరితమయిన ధ్యేయాలన్నింటినీ విడిచి పెడతాడు. అతని నియమం సంపూర్ణమయిన నిరా సక్తత వ్యక్తిగతమైన లాభాలకోసం ఈ ప్రపంచంలో లేదా పైలోకాలలో పనిచేయడం అతనికి ఊహకందని అసాధ్యత. ప్రతి పనీ తనకు స్ఫూర్తి నిచ్చే భగవద్దర్శనానికి పూర్తి సరళమయిన సంతోషమయిన విధేయతతో ఏ విధమైన ప్రతిఫలం, ఫలితాలను ఆశించకుండా చేయటం. ఎందుకంటే అత్యున్నతమయిన ప్రతిఫలం అటువంటి స్ఫూర్తితో పని చేయటంలో ఉండే ఆనందమే. అంతరంగంలో సంకల్పంలో ఆ దివ్యతత్వంతో తాదాత్మ్యం కావటమే.

ఈ ఉన్మీలన వలన మానవాతీతుడు కూడా తన సాంఘిక ప్రమాణాన్ని తెలుసుకుంటాడు. తనలోని దివ్యతత్త్వంతో మమేకం అవుతాడు. తన దివ్యత్వాన్ని గుర్తించగలగడం చేత అందరిలో ఉండే అదే దివ్యధర్మాన్ని గుర్తిస్తాడు. తనలోని దివ్యత్వంతో మమేకం కావటం వలన అందరిలోని దివ్యత్వంతో మమేకమవుతాడు, ఆ విధంగా కేవలం సారంలోనూ, పదార్థంలోనూ మాత్రమే కాక జీవనం యొక్క బాహ్యస్తరాలలోనూ, రూపాలలోనూ అందరి ఐక్యత యొక్క ఎరుకను కలిగి ఉంటాడు. అతడు కేవలం మనస్సు, ప్రాణం, శరీరమేకాక వాటిని కలిగి ఉండే జ్ఞానవంతమూ, నిశ్శబ్దమూ, ప్రశాంతమూ, శాశ్వతమూ అయి పరిపాలించే అంతరాత్మ లేక ఆత్మ. ఈ ఆత్మ సర్వత్రా అన్ని ప్రాణులను, మనస్సులను, పరిశీలిస్తూ, జ్ఞానవంతంచేస్తూ వాటిని వహిస్తూ ఉంటుంది. అతను ఈ ఆత్మను దివ్యమైన సృష్టికర్తగా, అన్ని కర్మ లను చేసే వాడిగా, సకల చరాచరాలలో ఉండే ఒకే తత్వంగా తెలుసుకుంటాడు. ఎందుకంటే అనేకాత్మలుగా విశ్వంలో ఆవిర్భవించిన దైవంయొక్క ముఖాలు మాత్రమే. అతను ప్రతి వ్యక్తిని అనేక ముఖాలతో దర్శనమిస్తున్న విశ్వాత్మకమయిన

దైవంగానే భావిస్తాడు. అతను అందులో లీనమైపోతాడు. తన మనస్సు, ప్రాణం, శరరం ఆ ఏకైక ఆత్మయొక్క అభివ్యక్తిగా గ్రహిస్తాడు. యిప్పుడు మనం యితరులుగా భావిస్తున్నావారంతా అతని ఆత్మ యొక్క యితర మనస్సులు, ప్రాణాలు, శరీరాలుగా భావిస్తాడు. తన శరీరం అందరి శరీరాలతో ఏకమై ఉండటం చూస్తాడు. పదార్థఐక్యత ఎరుకను అతను నిరంతరంకలిగి ఉంటాడు. అందరి ఉనికితో మనసులోనూ, హృదయంలోనూ మమేకమై ఉంటాడు. క్లుప్తంగా చెప్పాలంటే, అందరిలోతనను చూసుకుంటాడు. తనలో అందరినీ చూస్తాడు. ఈ విధంగా నిజమైన ఐక్యతని, ఐక్యతయొక్క పరిపూర్ణతలో గ్రహిస్తాడు.

CWM 2: 167-68

శ్రీమాతా! మన జనసంఘంలో మీరు తప్పనిసరి అని భావించే ప్రవర్తనా నియమాలు ఏమిటి?

సహనం, ఓర్పు, విశాలహృదయం, అంతరావలోకనం, నిశ్చలత, అర్థం చేసుకోగల దృఢత్వం,. పూర్తిగా వశమయ్యే వరకూ తొలగిపోయే వరకూ అహంపై నియంత్రణ

CWM12: 374 శ్రీమాత

అనువాదం: సరోజాప్రసాద్ (9704198298)

ప్రపంచ ఐక్యత దిశగా

అంతర్జాతీయ వ్యవహారాలలో చిత్తశుద్ధి ఆవశ్యకత

మనుషులు కేవలం వారి అంతర్జాతీయ వ్యవహారాలలో సైతం తప్పక సత్యసంధతతో, నిజాయితీతో ఉండాలనే విషయాన్ని అర్థం చేసుకొన్నప్పుడు మాత్రమే ఈ పృథ్వి నిరంతరంగా, సజీవమైన ప్రశాంతతను పొందుతుంది.

ప్రభుత్వాలనిజాయితీ కేవలం వాళ్ళేంచేస్తున్నారో చెప్పటంలోనే మాత్రమే కాకుండా వారు చెప్పింది చేస్తున్నారా అనే దాంట్లోనూ ఉండాలి.

*

రాజకీయ చతురత (డిప్లమసి) రెండు నాల్కల వ్యవహారం మరియు అసత్యం మీద ఆధారపడటానికి బదులుగా దివ్యసత్యం, దివ్యానుగ్రహ సాధనంగా అవగలిగినట్లైతే మానవ ఐక్యత, సామరస్యతల దిశగా ఒక పెద్ద అడుగు వేయడమే అవుతుంది.

కేవలం మానవ ఐక్యతయొక్క చైతన్యపువృద్ధి, వ్యవస్థల ఏర్పాటుద్వారానే పృథ్విపై నిజమైన శాశ్వత ప్రశాంతత సాధ్యం కాగలదు. బాహ్యంలోని వాటికి చాలా పరిమితమైన ప్రభావం ఉన్నప్పటికీ, ఈ దిశగా పనిచేసే సాధనాలన్నింటికీ స్వాగతం. ఏమైనాకానీ, అన్నింటిలోకి అత్యంత ముఖ్యమైనది అత్యంతావశ్యకమైనది, అనుల్లంఘనీయమైనది, తనకు తానుగా మానవ చేతనా పరివర్తన దాని కార్యసరళిలో జ్ఞానవృద్ధి, మార్పిడి.

అది జరిగే మధ్యకాలంలో ఉపయోగకరమైన రీతిలో కొన్ని బాహ్యచర్యలను చేపట్టవచ్చు. వాటిలో ఒకటి ద్వంద్వ జాతీయతా విధానాన్ని ఆమోదించటం. దానికి ఎల్లప్పుడూ ఎదురయ్యే ప్రధానమైన ఆక్షేపణ, ఎవరైతే ద్వంద్వ జాతీయతలను (పౌరసత్వాలను) స్వీకరించారో, వారికి రెండు దేశాల మధ్య యుద్ధం వచ్చినప్పుడు తలెత్తే ఇబ్బందికర పరిస్థితి.

కాని ఎవరైతే చిత్తశుద్ధితో ప్రశాంతతను కోరుకుంటున్నారో, వారు తప్పకుండా అర్థం చేసుకోవాల్సిన విషయం యుద్ధం గురించి ఆలోచించడం, యుద్ధంగురించి మాట్లాడటం, యుద్ధాన్ని ముందుగా చూస్తూ అంచనా వేయటం అనేది చేయడం జరిగితే దానికి తలుపులు తెరవడమే అవుతుంది.

దానికి వ్యతిరేకంగా, ఎంత ఎక్కువమందికి యుద్ధాన్ని రద్దు చేయడానికి

ఏక రూపకతవలన నీవు ఐక్యతను పొందలేవు.

ఏకరూపకతా కార్యక్రమాలవలన, విధానాలవలన విద్యలో ఐక్యతను పొందలేవు.

ప్రధాన ఆదర్శానికి ప్రధానమైన శక్తి లేక ప్రకాశానికి మన విద్యయొక్క ఉద్దేశానికి, ధ్యేయానికి నిరంతర నిర్దేశనం (సూచన) తో మరియు అవసరాన్ని బట్టి నిశ్శబ్దంతో లేదా వ్యక్తీకరించడంలో ఐక్యతను పొందడం జరుగుతుంది.

అసలైన, పరమోత్కృష్ట ఐక్యత భిన్నత్వంలోనే తనను తాను ప్రకటించుకొంటుంది. కేవలం మానసిక తర్కం మటుకు ఒకే విధంగా ఉండాలని గట్టిగా కోరుతుంది. ఆచరణలో, ప్రతి ఒక్కరు తప్పకుండా తాము అర్థం చేసుకొన్న, అనుభవించిన సొంతపద్ధతిని తెలుసుకొని ఉపయోగించాలి. కేవలం ఈ విధంగా మాత్రమే విద్య ప్రభావశీలమైనది కాగలదు.

CWM12: 191 *అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ*

ప్రాణికమైన ఆసక్తి ఉంటుందో, అంతగా ఎక్కువ సమర్థంగా స్థిరమైన ప్రయత్నం దిశగా అవకాశాలుంటాయి. మనిషిలో నూతన చైతన్యం అవతరించేవరకు యుద్ధ నియంత్రణ ఆలోచనలు అసాధ్యం.

*

మొత్తం సంకుచితత్వాన్ని, స్వార్థపరత్వాన్ని పరిమితులను విదిళించివేసేయి. సర్వ మానవాళి ఐక్యత యొక్క చేతనకు మేలుకో. కేవలం ఇది మాత్రమే ప్రశాంతత, సామరస్యతలను సాధించే మార్గం.

CWM15: 58- 59

జాతుల సమైక్యత

అత్యంత ముఖ్యమైన భావన ఏమిటంటే ఏకరూపతవలనగాని, లేదా నిరంకుశత్వం, లొంగ తీసుకోవడం వలన కాని మానవజాతి ఐక్యత సాధించడం శక్యంగాదు. ప్రతి ఒక్క జాతి తన నిజమైన స్థానాన్ని తన ప్రతిభ మరియు మొత్తం తాను పోషించవలసిన పాత్ర ప్రకారంగా, కేవలం జాతులన్నింటి సంయోజిత వ్యవస్థతో మాత్రమే ఒక విస్తృతమైన ప్రగతిశీలమైన ఐక్యతను తీసుకురాగలదు. దానికి మాత్రమే శాశ్వతంగా ఉండే అవకాశం ఉంటుంది. ఈ సంయోజితం సజీవమైనదిగా ఉండాలంటే అది ఒక కేంద్రీయ (ప్రధాన) భావనచుట్టూ సాధించబడాలి. అది ఎంత ఉన్నతంగా ఉండటానికి సాధ్యమౌతుందో అంత ఉన్నతంగా ఉండాలి.

ఆ విధంగా అందులో అన్ని ధోరణులు, అత్యంత వ్యతిరేకమైనవి సైతం వాటికి అనుకూలమైన స్థానాలను పొందే అవకాశం ఉంటుంది. ఉన్నతోన్నతమైన ఈ భావన మనుషులకు వారికి ఆవశ్యకమైన జీవన స్థితిగతులను ఇస్తుంది. ఆ విధం గా రేపటి జాతిని సృష్టించే నూతనశక్తి అభివ్యక్తతకు తమనుతాము సంసిద్ధం చేసుకోగలుగుతారు.

అన్ని శత్రుత్వ ప్రేరణలు,అగ్రగామిత్వానికి నిరంకుశత్వానికి చేసే అన్ని సంఘర్షణలు తప్పక అదృశ్యమవ్వాలి. అది సామరస్యపూర్వకమైన వ్యవస్థను, స్పష్టంగా గోచరించే సమర్థవంతమైన భాగస్వామ్యానికి దారిచూపే ఇచ్ఛను పాట మరింప జేస్తుంది.

CWM12: 40

శ్రీమాత

మానవజాతి ఆధ్యాత్మిక మతమే భవిష్యత్తుకు ఆశాకిరణం. కాని దీనర్థం సర్వసాధారణంగా అనుకునే విశ్వజనీనమతం, ఒక వ్యవస్థ, ఒక మతవిశ్వాసం సంగతి, మేధోపరమైన విశ్వాసం, సిద్ధాంతం, బాహ్య కర్మకాండలు కావు. వాటితో ఐక్యత కోసం మావజాతి ప్రయత్నించింది. అది వైఫల్యం చెందింది, దాని కదితగినదే. కారణం మానసికమైనటువంటి మత విశ్వాసం, ప్రాణిక రూపం ఉన్నచోట ఎక్కడా విశ్వజనీన మతవ్యవస్థ అంటూ ఉండబోదు. యథార్థానికి అంతరంగ ఆత్మ ఒక్కటే కాని అన్నింటి కంటే మించి ఆధ్యాత్మిక జీవితం స్వేచ్ఛకు వ్యత్యాసాలకు దాని స్వ వ్యక్తీకరణలోను, అభివృద్ధి సాధనాలలోను ఒత్తిడి చేస్తుంది. మానవజాతి మతం అంటే ఒక రహస్య ఆత్మ ఒక దివ్యవాస్తవికత ఉన్నదనే విషయపరిజ్ఞానం వృద్ధి చెందుతూ ఉండడమే. అందులో మనమందరము ఒకటేనని ప్రస్తుత మానవజాతి పృథ్విపై దాని అత్యుత్తమవాహకమని, మానవజాతి, మానవ అస్తిత్వం సాధనములని, వాటి ద్వారా అది ఇక్కడ తనను తాను క్రమానుగతంగా వెల్లడించుకుంటుందని అర్థం. అది ఇంకా తెలియజేసేదేమంటే, ఈ జ్ఞానంలో నివసించడానికి వృద్ధిజెందే యత్నంతోపాటు భూతలంపై దివ్యశక్తి సామ్రాజ్యాన్ని తీసుకురావడం. మనలో దాని వృద్ధితో, మన తోటిమనుషులలో ఏకత్వమనేది మన జీవిత మంతటినీ నడిపించే ప్రధానసూత్రమౌతుంది. అది కేవలం, సహకారసూత్రమే కాకుండా ఒక గాఢమైన సౌభ్రాతృత్వం, ఒక వాస్తవికత, ఒక వాస్తవికమైన ఐక్యత మరియు సమానతలయొక్క అంతరంగ భావన, కేవలం తన తోటి-మనుషుల జీవితం సంపూర్ణతలోనే తన సొంతజీవితం సంపూర్ణమౌతుందని తెలుస్తుంది. కేవలం వ్యక్తియొక్క స్వేచ్ఛాయుతమైన సంపూర్ణజీవితంమీద మాత్రమే దాని సొంత పరిపూర్ణత, శాశ్వతానందం స్థాపించబడుతుందని జాతికి తప్పక తెలుస్తుంది. అక్కడ కూడా తప్పకుండా ఈ మతాన్ననుసరించి ఒక క్రమశిక్షణ, ఈ మతంద్వారా విమోచనానికి మార్గం, అనగా, ప్రతిమనిషి తనకు తానుగా సాధనసామగ్రిని అభివృద్ధి చేసుకొనగలగటం జరగవచ్చు. ఆ విధంగా అది జాతి జీవితంలో కూడా అభివృద్ధి చెందవచ్చు. ఆ విషయంలోకి చివరికంటా పోవాలంటే ప్రస్తుతంలో అది చాలా విస్తృతమైన విషయమని అర్థమవుతుంది. ఈ మార్గం గుండా వెడితే కొన్ని నిర్దిష్ట పరిస్థితుల పర్యవసానంగా

ఫలితానికి దారి ఉంటుందనే సూచన చేస్తే చాలు. సందేహం లేకుండా, మిగతావాటి వలెనే ఇది కూడా ఒక భావనే అయితే, అన్ని భావనలమాదిరిగానే ఇదీ అవుతుంది. ఇది మన అస్తిత్వ సత్యమైతేగనుక, అప్పుడు సమస్తమూ దేనివైపైతే కదలిపోతున్నదో ఆ సత్యమే అవుతుంది. దానిలో ఒక మౌలికమైన, ఒక అంతరికమైన ఒక సంపూర్ణమైన, ఒక వాస్తవిక మానవ ఐక్యతా సాధనములను తప్పక కనుగొంనటం జరుగుతుంది. అదే మానవ జీవితంయొక్క ఏకీకరణకు ఒక సురక్షిత ఆధారమౌతుంది.ఒక ఆధ్యాత్మిక ఏకత్వం ఒక మానసిక ఏకత్వాన్ని సృష్టిస్తుంది, అది ఏ మేధోపరమైన లేదా బాహ్య రూపంమీద ఆధారపడదు. అంతేకాక, దాని యాంత్రికమైన పద్ధతులతో ఏకీకరించే దాని మీద ఆధారపడటానికి జీవిత ఏకత్వాన్ని బలవంతం చేసేదిగా ఉండదు. కాని దాని సురక్షిత మైక్యతకు స్వేచ్ఛాయుతమైన అంతరంగ వ్యత్యాసం ద్వారా, స్వ-వ్యక్తీకరణకు బాహ్యంలో ఒక విధమైన స్వతంత్రతతో ఎల్లప్పుడూ పెంపొందింప జేయటానికి తయారుగా ఉంటుంది. ఇదే మానవజాతి ఉనికి ఉన్నతోన్నత నమూనాకు ఆధారభూమిక.

CWSA 25: 577-78

సౌభ్రాతృత్వం

కేవలం ఒక బాగా లోతైన సౌభ్రాతృత్వం, ఇప్పటికీ స్థాపించబడనటువంటి ప్రేమసూత్రం మాత్రమే పరిపూర్ణమైన సామాజిక పరిణామానికి కచ్చితమైన పునాది. ఇక ఏ ఇతరమూ దాని స్థానాన్ని ఆక్రమించశక్యం కాదు. కాని ఈ సౌభ్రాతృత్వం ప్రేమ ప్రాణిక పరమైన సహజ ప్రేరణలద్వారానో, లేదా తర్కాలతో మరియు ఇతరమైనటువంటి పరస్పర విరుద్ధమైన సహజప్రేరణలతో కలవర పరచడంతోనో లేక పక్కకు తిప్పేయడంతోనో అది ముందుకు పోవడం జరగదు. లేక అటువంటి మనిషి యొక్క ప్రకృతి సిద్ధమైన హృదయంలోనూ ఎక్కడైతే దానిని పోటాపోటీగా ఎదుర్కొనడానికి సమృద్ధిగా వాంఛలుంటాయో అక్కడకూడా అది తనకు తానుగా తెలియబడదు. కేవలం తన ఆత్మలోనే దాని మూలాన్ని తప్పక కనుగొనాలి.మన అస్తిత్వ గాఢతర సత్యంమీద స్థాపించబడిన ప్రేమయే, సౌభ్రాతృత్వం లేక దానికి ఇలా మనం అనగలం — ఏలనంటే, ఇది ప్రాణికమైన లేక మానసికమైన భావనలకంటే ఇతరమైన సౌభ్రాతృత్వ భావన, ఒక ప్రశాంతతరమై ఎక్కువ కాలముండే ప్రేరణాశక్తి

– ఏకత్వపు అంతరంగ సాక్షాత్కారం యొక్క వ్యక్తీకరణ అయినటువంటి ఆధ్యాత్మిక సహచరత్వం (క్రామెడ్ షిఫ్). కేవలం ఆ కారణంగా మాత్రమే స్వార్థాహంకారం అదృశ్యమవగలదు. ప్రతిమనిషి తనకుతానుగా అసదృశమైన దైవత్వం యొక్క అసలైన వ్యక్తివాదం, తనకు తానుగా జాతిలోని సమానదైవత్వం యొక్క అసలైన సామ్యవాదం(కమ్యూనిజం) స్థాపింపబడగలదు. ఏలననగా, పరాత్పరుని శక్తి అత్యంత లోలోతులలోని, ఆత్మప్రతి అస్తిత్వంలోని విశ్వజనీన దైవత్వం, ఏదైతే, ఏ విధమైన యేకత్వం ఆతని అసలైన ప్రకృతియో! (లక్షణమో) అది దాని వ్యక్తిగత జీవితమును, ప్రకృతిని సమస్త ఉనికిలో, విశ్వజనీన జీవితంలో, మరియు ప్రకృతిలో సాక్షాత్కారించు కొనవలసి యున్నది.

ఇది ఒక పరిష్కారం. దీనిని వ్యతిరేకించే అవసరం ఉంది. కారణ అది ఇంకా మంచి మానవ సమాజ లక్ష్య ప్రాప్తి రోజును జాతి భవిష్య పరిణామంలో ఎంతో దూరానికి నెట్టి వేస్తుంది. కారణం వ్యక్తిని లేదా సమిష్టి మానవుని పరిపూర్ణం చేయగలిగిన యంత్రసామగ్రి ఏ హేతువుతోను ఆవిష్కరించబడలేదు. మానవ ప్రకృతిలో ఒక ఆంతరంగిక మార్పు ఆవశ్యకత ఉంది. ఆ మార్పు ఎంత కష్టమైనదంటే చాలా కొద్దిమందిచేత మాత్రమే అది నెరవేర్చబడింది. ఇది కచ్చితమేమీకాదు. కాని ఏది ఏమైనా సమస్యకు ఇది పరిష్కారం కాకపోతే, అప్పుడు మానవాళికి ఏదారీలేదు. అప్పుడు జంతువును దాటి దూరంగా పోయి తీరాలి. ఆధ్యాత్మిక మార్పుకు సామర్థ్యం కలిగిన ఒక మహత్తరమైన జాతి తప్పక రావాలి, దివ్యత్వానికి దగ్గరగా ఉండే రూపం కలిగిన జీవం తప్పక జన్మించాలి.

CWSA 25:220-221 — శ్రీఅరవిందులు

అనువాదం: డా. త్రిపురారిభట్ల ప్రసన్నకృష్ణ (9441813100)

ఒక ఆధ్యాత్మిక సమాజం

ఒక ఆధ్యాత్మిక సమాజం, తన సామాజిక దృక్పథంలో, మాహాత్ముని దగ్గర్నుండి, నేరస్తునివరకూ, వ్యక్తిని నైపుణ్యాంగల యంత్రాంగ దృష్టి నుండి చూడవలసిన సమాజ మూసలో చదును చేయవలసిన లేక అణచివేయవలసిన ఒక సామాజిక సమస్యకు సంబంధించిన ప్రత్యేక వ్యక్తులుగా చూడదు. కాని, మనం రక్షించవలసినవున్న, ఒక వలలో చిక్కుకుపోయి బాధపడుతున్న అంతరాత్మలుగా, యెదుగుతున్న

అంతరాత్మలుగా, యెదగడానికి ప్రోత్సహించవలసిన అంతరాత్మలుగా, యింకా పెద్దగా యెదగనటువంటి అల్పాత్మలు యెవరి దగ్గర్నుండి సహాయాన్ని, శక్తిని పొందగలవో ఆ యెదిగిన అంతరాత్మలుగా వారిని పరిగణిస్తుంది. దాని ఆర్థిక వ్యవహారాల లక్ష్యం పోటీ తత్వంగల లేక సహకారతత్వంగల ఒకభారీ ఉత్పాదక యంత్రాంగాన్ని తయారుజేయడం, మాత్రమేగాక మనుషులకు — కొద్ది మందికి మాత్రమేగాక, మనుషులందరికీ, ప్రతీవానికీ అతనికి సంబంధించిన అత్యున్నత ప్రమాణంలో — వారి స్వభావాన్ననుసరించి, ఆంతరంగికంగా యెదగడానికి స్వేచ్ఛా సమయాన్ని అనుసరించి పనిచేసే ఆనందాన్నందించడం, అలాగే అందరికీ ఒక సుసంపన్న, సుందర జీవితాన్నందించడం, ప్రభుత్వాన్ని తన భగవంతునిగా, తన బృహత్తరాత్మగా ఆరాధించే ప్రభుత్వమనే యంత్రాన్ని చెక్కుచెదరకుండా, శక్తివంతంగా, మరింత విశాలంగా ఎప్పటికీ నిలిచి వుండేదిగా మరింత సంకీర్ణమూ, మరింత యిబ్బందికరమూ మరింత యాంత్రికంగా సమర్థవంతమూ సమగ్రమూ అయ్యేందుకనువుగా, ప్రప్రథమ పిలుపుకే, తన బలిపీఠంపై యితరులను బలి చేయడానికి, స్వయంగా తన రక్తాన్ని ధారపోయడానికి సమ్మతించే జాతులను, వాటి స్వకీయ ఆంతరిక జీవన పరిధిలోనే మనిషిని నియమబద్ధుని చేసి, తన రక్షణ కవచంగా చేసి, భారీ యంత్రాలుగా ఆధ్యాత్మిక సమాజం తన రాజకీయ వ్యవహారాలలో పరిగణించదు. వారి పరస్పర సంబంధబాంధవ్యాలలో శాంతి సమయాల్లో ఒకరి మీద మరొకరు విషవాయువులను ప్రయోగించడానికి, యుద్ధవేళలలో ఒకరు మరియొకరి సాయుధ బలగాలమీద, నిరాయుధ లక్షలాది పౌరుల మీద, ఆధునిక యుద్ధ క్షేత్రాలలో యుద్ధ విమానాలు, లేక శతఘ్నులలాగా హతమార్చడానికి, ప్రయోగించే తుపాకీ తూటాలను, సైనికులను నియమించి పెళపెళార్భటులతో విరుచుకు పడడానికుద్దేశించినట్లుగా యీ జాతులు లేక ప్రభుత్వాలను పెంచి పోషించడంతో ఆధ్యాత్మిక సమాజం సంతృప్తి చెందదు.

సామూహిక అంతరాత్మ

అది ప్రజలను సామూహిక-అంతరాత్మలుగా, తన మానవ సమూహాలలో ఆత్మావిష్కరణ చేసుకోవలసివున్న ఆచ్ఛాదితమైవున్న దైవత్వంగా ఆధ్యాత్మిక సమాజం పరిగణిస్తుంది. సామూహిక అంతరాత్మలు అంటే అర్థం వ్యష్టిలాగానే,

వాటి స్వభావాన్ననుసరించి ఎదగడం ఆ యెదుగుదల వల్ల పరస్పరసహాయం చేసుకోని మానవత అనే యేకైక సామాన్యకార్యంలో మొత్తం జాతి యెదగడం. ఆ సామాన్య కార్యం, వ్యష్టిలోను, సమిష్టిలోను పరమాత్మను కనుగొనడం ఆధ్యాత్మికంగా, మానసికంగా, ప్రాణికంగా, భౌతికంగా దాని మహనీయ, విశాలతకు, సంపన్నతకు, అత్యంత లోతైన సంభావ్యతలను, సమస్త జనుల ఆంతరిక జీవనంలోనూ, వారి బాహ్య కర్మ, స్వభావంలోనూ నిజం చేసుకోవడం, సిద్ధింప జేసుకోవడం.

ఎందుకనంటే బయటనుండి విధించబడిన ఒక భావన లేక ఒక నియమంచేతగాక తమలోనే వున్న దైవంలోనికి, మనుషులు, మానవజాతి యెదుగవలసివుంది. మానవజాతి ఆధ్యాత్మిక యుగంలో యెంతో గొప్పగా గౌరవించబడిన విషయం, ఆంతరిక స్వేచ్ఛా వికాసధర్మం అందుచేత అయ్యింది. ఆధ్యాత్మిక జ్ఞానాన్ని అందుకో గలిగినంత దగ్గరకు మనిషి రానంత కాలం, ఆ వైపుకతడు తిరుగనంతకాలం, బాహ్యవత్తిడి అనే ధర్మంనుండి అతడు తప్పించుకోలేడనే అలా తప్పించుకునేందు కతడు చేసే ప్రయత్నాలన్నీ వ్యర్థవౌతాయునేమాట,యధార్థం.అదలా కొనసాగుతున్నంతకాలం, అతడు యితరులకు బానిసగా, తన కుటంబానికి బానిసగా, తనకులానికి, తన తెగకు తన ప్రార్థనా మందిరానికి, తన సంఘానికి తన జాతికి బానిసగా అవుతాడు. బానిసగా వుండిపోతాడు. అతడు మరోలాగాక అలా వుండిపోక తప్పదు, ఎందుకనంటే, అవికూడా అతనిమీద తమ మాలిన్యాన్ని యాంత్రిక ఒత్తిడిని అతని మీద మోపకుండా వుండలేవు. కారణం అవి కూడా తమ స్వీయాహంకారానికి బానిసలే, స్వీయనిమ్న ప్రకృతికి బానిసలే....

CWSA 25:220-257

ప్రపంచాన్ని ఒత్తిడి చేస్తున్న భవిష్యత్తు, సమస్త వైయెక్యత. కాని సమస్య జాతుల యేకత సంభవమవ్వాలంటే మొదట ప్రతి జాతి తన యేకత్వాన్ని సిద్ధింపజేసుకోవాలి

CWSA 12:250

మానవజాతి ఆధ్యాత్మికయుగం

ఈ సత్యాన్ని మానవజాతి ఆధ్యాత్మికయుగం అవగాహన చేసుకొంటుంది. దర్శిస్తుంది. యంత్రాంగం ద్వారా మనిషిని పరిపూర్ణంచేయడానికి లేదా అవయవా లన్నింటినీ కట్టిపడవేసి, అతనిని నిటారుగా నిలబెట్టడానికి అది యత్నించదు. పోలీసు ల్లోను అధికారి, ఉద్యోగులలోను లేక ఒక సామ్యవాద అధికార లేక ఒక శ్రామికసమితి రూపంలోనో అతని ఉన్నత ఆత్మ వున్నట్లుగా అది సమాజ సభ్యునికి చెప్పదు. చూపదు. అంతరంలోని ఆధ్యాత్మ దివ్యవత్తిడిని మేలుకొలుపడంద్వారా వీలైనంత త్వరగా సాధ్యమైనంతవరకూ మానవ జీవితంలో బయటినుండి కలిగే వత్తిడికి సంబంధించిన ఒక అవసరాన్ని క్షీణింపజేయడం దానిలక్ష్యం. అందుకది ఉపయోగించే సమస్త ప్రాథమిక సాధనోపాయాల లక్ష్యం కూడా అదే. అంతిమంగా అది ఏకైక గాకపోయినా ప్రధానంగా ఉపయోగించే సాధనోపాయం ఆధ్యాత్మిక ఒత్తిడి. ఈ ఒత్తిడిని ఆధ్యాత్మిక వ్యక్తిసైతం తన చుట్టూవున్న వారి మీద కలిగించగలడు. అంతకంటె ఇంకెంత అధికంగా ఒక ఆధ్యాత్మిక సమాజం అలా చేయగలుగుతుంది. ఆంతరిక నిరోధం బాహ్య తిరస్కృతి వున్నప్పటికీ తన స్వీయ స్వభావం ద్వారా దైవంలోనికి యెదగడానికి గలకోరిక, శక్తి దివ్యవెలుగు ఒత్తిడి మనలను మేలు కొలుపుతుంది. ఎందుకనంటే, ఒక ఆధ్యాత్మిక నిరంకుశుడు కలగనే ఆధ్యాత్మీకరించబడిన సమాజం ఎలా వుంటుందంటే, ప్రజలందరూ ప్రగాఢ స్వేచ్ఛతో వుంటారు. అలా ఎందుకనంటే ప్రాథమిక షరతు నెరవేరింది గనుక. ఆ స్థితిలో ప్రతి మనిషి తనకు తానే ఒక చట్టం కాదు, కాని చట్టం దివ్యచట్టం. కేవలం తన లాభం కోసం, తన కోసం ప్రధానంగా నివసించే ఒక అహం కాదు. అతడు దివ్యసత్యతలో నివసించే ఒక అంతరాత్మ. అహంనుండి ముక్తమైన తన స్వకీయ దివ్య స్వభావ ధర్మంచేత తన జీవితాన్ని సాగిస్తాడు.

CWSA 25:257 - 58

నూతన శక వైతాళికులు

ఒక ఆధ్యాత్మిక పరిణామమే భవిష్యత్తు గనుక అదే మానవునికి గొప్పఅవసరం అని యెవరు గుర్తిస్తారో వారు మానవజాతి భవిష్యత్తుకు చాలా సహాయం చేసే

వ్యక్తులవుతారు. పశుమానవుడు మానసిక మానవుడిగా, శిఖరాయమానంగా మానసీకరించబడిన మానవజాతి శిఖరంగా, చాలావరకు మార్పు చెందినట్లుగానే, యిప్పుడూ అలాగే లేక భవిష్యతులో — యే రూపాన్ని ఉపయోగిస్తామో, దాన్ని బలపర్చడానికి యే సిద్ధాంతాన్ని స్వీకరిస్తామో అనేది పెద్ద విషయంకాదు. ప్రస్తుత మానవజాతి, ఆధ్యాత్మీకరించబడిన మానవజాతిగా ఒక పరిణామం లేక మార్పు అనేది జాతి ఆవశ్యకత, అదే తప్పకుండా ప్రకృతి ఉద్దేశ్యంకూడా. పరిణామం లేక మార్పు వారి ఆదర్శం, కృషి కూడా. ప్రత్యేక నమ్మకానికి, రూపానికి, యితరులతో పోల్చి చూచినపుడు పూర్తిగా ఉదాసీనంగా ఉంటారు. జనం దేనికి సహజంగా ఆకర్షితులౌతారో ఆ నమ్మకాలకు, ఆ రూపాలకు, వాళ్ళను వదిలివేస్తారు. ఈ ఆధ్యాత్మిక మార్పిడిలో విశ్వాసం తప్పక ఉండాలని దానిని నిజజీవితంలో జీవించే ప్రయత్నం యే జ్ఞానంమైనా సరే — అదియే అభిప్రాయంగా బయటపెడ్తున్నారనేది పెద్దవిషయం కాదు— ఈ నిజ జీవితంలోనికి మార్పు చేయగలం అనే దాని మీద వాళ్ళు పట్టు బడ్తారు. ఈ పరివర్తనాన్ని యంత్రాంగం ద్వారా తదితర బాహ్యసంస్థల ద్వారా ఫలప్రదం చేయవచ్చుననే పొరపాటు ఆలోచనను, ముఖ్యంగా వాళ్ళు చేయరు. ప్రతి మనిషిచే అది ఆంతరికంగా జీవించవలసిన విషయమనీ, లేక దానిని మొత్తం వర్గానికి సత్యతగా చేయకూడదనీ వాళ్ళెన్నటికీ మరచిపోరు. మనిషి తన అంతరంగంలోనే భవిష్యద్రహస్యాన్ని అన్వేషించేటట్లు యేది ఆదేశిస్తుందో ఆ తూర్పు దేశాల ఆంతరిక దృక్పథానికిగల కేంద్రీయ అర్థాన్ని వాళ్ళు తీసుకుంటారు. దానికి ఒక భిన్నమైన అర్థాన్ని కల్పించినప్పటికీ, పశ్చిమదేశాలు, జీవితాన్ని గురించి మనకు తెలిసిన దానిని ఉత్తమంగా తయారుచేయడానికి, సమస్త జీవనానికి ఒక సామాన్య నియమాన్ని సాధించడానికిగల ప్రాముఖ్యతను గూడా వాళ్ళు అంగీకరిస్తారు.

CWSA 25:265- 66 *అనువాదం:* కె.వి.రావు,*9849929254*

ప్రాకృచ్ఛిమాలు

తూర్పు దేశాలు పడమర దేశాలకు ఇచ్చే సందేశమే సరియైన సందేశం. "నీ అంతరంగాన్ని అర్థం చేసుకుంటేనే మానవుని మనుగడకు అర్థం ఉంటుంది," ఇదే దాని సారాంశం నీ ఆత్మను నీవు పోగొట్టుకున్న తరువాత అంతకన్నా నీకు ఎక్కువ లాభం వస్తుందా?

పశ్చిమదేశాలు ఈ సందేశాన్ని విన్నాయి. భౌతిక సత్యంకంటె అంతరంగంలోని సత్యానికే విలువ ఎక్కువ ఉంటుందని గ్రహించి దాన్ని అన్వేషించటం ప్రారంభించాయి. "ఆత్మ" పనిచేసే తీరును అంతరంగంలోని లోతు పాతులు తెలుసుకొని అది బాహ్యపదార్థముకంటె విభిన్నమైనదని సమున్నతమైనదనీ, వారు గ్రహిస్తున్నారు.

యాంత్రికీకరణకు భౌతిక విషయ పరిజ్ఞానానికి, అత్యధిక ప్రాధాన్యం ఇవ్వటం వలన పాశ్చాత్యుల కళ్ళు భౌతికం వలన మసక బారి, భౌతికాన్ని మాత్రమే చూచి, అదే సత్యమని నమ్ముతున్నారు.

ఆ విధంగా బ్రిటన్, అమెరికాలు యాంత్రిక విజ్ఞానవెల్లువలో తలమునకలై, ఆధ్యాత్మిక రాహిత్యం వలన గుణాతీత "నిరపేక్ష సత్యం" గురించి లోప భూయిష్ట అభిప్రాయాలుకలిగివుండి (అతీత) భౌతిక మార్గాలనే అనుసరిస్తున్నారు.

ఆసియా ఖండంలో మాత్రం "ఆత్మజ్ఞానమే" నిజమైన వెలుగు అనీ, మనోమయ జీవితం "పరమసత్యమైన ఆత్మను చేరటానికే" అని నమ్మి, అదే సూత్రాన్ని మహోన్నత లక్ష్యంగా నిర్దేశించుకొని, బాహ్య జీవనం కాని, సాంఘిక కట్టుబాట్లు కాని, ఆ మూసలోనే మలచుకొని, వ్యక్తికీ, సంఘానికీ మంచి జరగాలని కృషిచేస్తున్నది. ఇదే న్యాయమైన దని నమ్మి, మనం దీన్ని పూర్తిగా సమర్థించాలి. కాని ప్రత్యేకంగా మన దేశంలో దీని ఉద్దేశమునకు, ఆచరణకు ఎంతో దూరం ఏర్పడింది. జాతియొక్క మానసిక మరియు భౌతిక విలువలకు ఎంతో వ్యతిరేకత ఏర్పడిందికూడా!

నిజానికి భౌతికతయొక్క పరిపూర్ణ వికాసం ఆధ్యాత్మిక వికాసం మీదే ఆధారపడాలి. పూర్వకాలంలో ప్రాచ్యదేశాలలోని విజ్ఞులు ఈ విధంగానే మనుగడ సాగించారు. కాని ఈనాడు భౌతికమైన విషయపరిజ్ఞానం ఎక్కువై, ఈ జ్ఞానం మసక బారింది బాహ్యంలోని వాటికి చాలా పరిమితమైన ప్రభావం ఉన్నప్పటికీ, తరువాతి తరాల ఆచరణలో అది లేకుండా పోయింది.

పాశ్చాత్యప్రపంచం ఇస్తున్న సందేశం ప్రాచ్య (తూర్పు) దేశాలకు కూడా అవసరమే " మానవుడే దైవం, అతని పరిణామమే దివ్యత్వానికి సోపానం. జీవనము కూడా దివ్యత్వమే!" అనేది దాని సారాంశం. క్రమ క్రమంగా జీవితం పరిపూర్ణత్వాన్ని సంతరించుకోవటం అంటే, "పరబ్రహ్మ మానవ జీవితంలో వ్యక్తం కావటమే!" అందువలన జీవితాన్ని నిర్లక్ష్యం చేయటం అంటే, దైవాన్ని నిర్లక్షం చేసినట్లే!

పాశ్చాత్యులు తూర్పు దేశాలకు అందిస్తున్న సత్యం ఇదే. భౌతిక, ఆధ్యాత్మిక

సత్యాలు సమ్మేళనం కావాలి. ఆ విధంగా మన ప్రాచీన విజ్ఞానం మార్పు చెందాలి.

ఇప్పుడు తూర్పు దేశాలు క్రమంగా ఈ విషయాన్ని అర్థం చేసుకుంటున్నాయి. కాని ఇందులో ఒక ప్రమాదం కూడా ఉన్నది. ఆసియాదేశాలు పాశ్చాత్య సందేశాన్ని, "పాశ్చాత్య విధానంలో" అనుసరించే ప్రమాదం కూడా ఉన్నది. దీనివలన తూర్పుదేశాల స్వరూప స్వభావాలు అంతరించే ప్రమాదం ఉన్నది. ఆ విధంగా పాశ్చాత్యులను గ్రుడ్డిగా అనుకరించటం జరగవచ్చు! అట్లా కాకపోయినా, ప్రాచ్య పాశ్చాత్య రూపాలు సంకర రూపాలను సంతరించుకొని తూర్పు దేశాలపై 'దురాక్రమణ' కూడా జరుపవచ్చు!

CWSA 13: 144-145

భిన్నత్వంలో ఏకత్వం

" ఆధ్యాత్మికంలో అంతా ఏకత్వేమే. కాని అందులోనే భిన్నత్వం కలిసివుంది. అందువలన భిన్నత్వంలో ఏకత్వాన్ని సాధించటమే ఆధ్యాత్మికత అదే పరిపూర్ణత్వానికి పునాది"

ప్రశ్నలు- జవాబులు 4-8-1929

విశ్వసృష్టికి మూలం ఇదే. ఏకత్వమే, బహుత్వంగా పరిణామం చెందింది. బహుత్వ భావన వలన ప్రతి విభాగమూ తనదైన ప్రయోజనాన్ని అందిస్తున్నాయి, తమతమ ధర్మాలను నిర్వర్తిస్తున్నాయి. ఈ భావాన్నే మనం పెంపొందించాలి. అదే సమయంలో భిన్నత్వానికి ప్రాథమిక కారణమైన ఏకత్వభావనను కూడా మేల్కొలపాలి. ఇదే "భిన్నత్వంలో ఏకత్వాన్ని" సాధించే ప్రక్రియ. ఏకత్వంలో పరిపూర్ణత్వం సాధించాలంటే ప్రతివ్యక్తిలో దానికి అనువైన మార్పు రావాలి.

CWSA 13: 4- 323

ముఖ్యంగా గ్రహించాల్సింది ఏమంటే "దివ్యత్వం" అనే శిఖరాగ్రాన్ని చేరుకొవటమే అందరి కర్తవ్యం. పరిపూర్ణత శిఖరాగ్రాన్ని చేరుకోవటానికి విధి నిర్వహణలో, ప్రతివ్యక్తి తనదైన శైలిలో "దివ్యత్వం" అనే ఏకత్వాన్ని ప్రదర్శించాలి. ఈ మధ్య మనం ప్రస్తావించుకున్న అంశం కూడా ఇదే. వ్యక్తి తనదైన స్వభావం ద్వారా దివ్యత్వాన్ని ప్రకటించాలి. ఇతరుల మార్గాలను అన్వేషించనవసరం లేదు. ప్రతివారు వారివారి మార్గాలలోనే ముందుకు సాగి ఒకే ఒక్కటైన శిఖరాగ్రాన్ని చేరుకోవచ్చు. కాని

అక్కడ కూడా ఆగకూడదు. లక్ష్యం సుదూరంగానే వుంటుంది. ప్రతి వ్యక్తి తాను ఎంచుకున్న లక్ష్యాన్ని సాధించుకోవలసిందే. ఇతరుల లక్ష్యాలను దృష్టిలో పెట్టుకో కూడదు.

CWM 4: 350

భవిష్యత్తుపై ఆశ

చేతనలో వచ్చే మార్పుల మీదే ప్రపంచ భవితవ్యం ఆధారపడి యుంటుంది. ఇది మానవ చేతనలో రావలసిన పరిణామం. ఈ మార్పు అనివార్యం. ఈ మార్పుకు సహకరించాలా, వద్దా అనేది మానవుడే నిర్ణయించుకోవాలి. సహకరించకపోయినా పరిస్థితుల ప్రభావం వలన బలవంతంగా మారవలసి వస్తుంది. కాబట్టి మనం జాగృతమై (పరిణామానికి) సహకరించాలి.... ఆశీస్సులు

మూలంపై ధ్యాస

1. మానవులలో ఏకత్వాన్ని పెంపొందించే మార్గం?

సమా: ఆధ్యాత్మిక విద్య. అంటే ఆత్మశక్తిని పెంపొందించే విద్య. దానికి మతంతోనూ నైతికతతోనూ, భౌతిక విజ్ఞానం తోను సంబంధం లేదు!

2. "చేతనలో మార్పు" అంటే ఏమిటి?

సమా: అదొక నూతన జననం. ఉన్నతమైన ఉనికిలోనికి జన్మించటం.

3. "చేతనలో" మార్పు వలన భూమి మీద జీవితం ఎలా మారుతుంది?

సమా: ఒక ఉన్నత శక్తిపాతం భూమి మీద అవతరిస్తుంది. అది స్వచ్ఛమైన వెలుగు; పరిపూర్ణ సత్యం. చేతనలో తీవ్రమైన మార్పు వస్తేనే మానవాళికి రక్షణ లభిస్తుంది. ప్రపంచ దుస్థితిలో కూరుకున్న ఈ తరుణంలో మరేదీ ప్రపంచాన్ని రక్షించలేదు!

"ఆచరణయోగ్యం" అని పిలవబడే విధానాలన్నీ కళ్ళకు గంతలతో చిన్న పిల్లలు ఆడే ఆటల వంటివి. అట్టివారు రాబోయే అవసరాన్ని గమనించలేరు గదా! నివారణ ఎలా అన్వేషించగలరు?

4. ప్రపంచానికి "శాశ్వతఐక్యత" సాధించగల సరియైన మార్గం ఏమిటి?

సమా: ఏకైకుని దివ్యచేతనను సాధించటం

CWM15: 60-61

ప్రపంచం ఎప్పుడూ ఐక్యమే!

దైవ కృతమైన ఈ ప్రపంచం ఒక్కొక్క అడుగు వేసుకుంటూ ముందుకు సాగుతుంది. ముందుగా చిన్న, చిన్న విషయాలను సాధించి, తరువాత తీవ్రమైన సమస్యలను పరిష్కరించటానికి పూనుకుంటుంది. ముందు జాతీయ సమైక్యతను సాధించకపోతే, ప్రపంచాన్ని సమైక్యం చేయటం వీలుపడదు. ఒకే మతాన్ని నమ్మి ఒకేభాష మాట్లాడి, ఒకే జాతికి చెందటమే "దేశం" కాదు. ఇవి కొంతవరకు సహకరిస్తాయి. అంతే! కాని వ్యక్తులు ఒకే కుటుంబ వ్యవస్థకు చెందకపోయినా, వారి మనోభావాలు, ఆకాంక్ష ఒకటిగా వుండి, ఒకే సాంప్రదాయానికి చెందినవారై, అభివృద్ధి కాముకులై, ఒక ప్రత్యేకమైన భవితను కాంక్షించే వారైతే ఒక జాతీయ భావాలుగల దేశంగా మనుగడ సాగించగలరు.

ఎప్పుడైతే "నా కుటుంబం" అనే భావన బదులుగా "దివ్యత్వ భావన" ఏర్పడుతుందో అప్పుడు కులం, గోత్రం, తెగ అనేవి బలహీనపడి, "జాతీయత" ఏర్పడుతుంది.

CWM 10: 307

"ప్రపంచం" అనే భావనలోనే "సమైక్యత" ఉంది. అది అప్పుడు, ఇప్పుడు ఎప్పుడూ ఇంతే. ఈ భావన బైటనుండివచ్చి ప్రపంచాన్ని ప్రభావితం చేసేది కాదు. ఇది "ప్రపంచం" అనే భావనలోనే అంతర్లీనంగా ఉంది!

ఈ విషయమై ప్రపంచం ఇంకా చైతన్యం కాలేదు. ఆ చైతన్యం దానికి కలిగించాలి. అటువంటి కృషి ప్రారంభించడానికి ఇదే అనుకూలమైన సరియైన సమయం!

ఎందుకంటే ఇప్పుడు ఒక నూతన శక్తి, దానిని "చేతన" అనిగాని, "తేజం" అనిగాని అనండి, ఫరవాలేదు ప్రపంచంలో — ఆవిర్భవించింది. ప్రపంచం అట్టి చేతనను గ్రహించగల సామర్థ్యాన్ని పుంజుకుంది.

CWM15: 62 *అనువాదం: కె. ఆర్. యల్. నరసింహారావు*

ఐక్యతాసూత్రాలు

నేను నా పొరుగువారిని ప్రేమించాలి. పొరుగువాడు అనే భావనతో కాదు.

పొరుగు దూరాల్లో ఏముంది? అతడు నీ సోదరుడని మతాలన్నీ చెప్పడంవల్ల కాదు. ఆ సోదరభావం మూలం ఎక్కడ ఉన్నది? కానీ అతను నేనే కావున. పొరుగు, దూరం,శరీరాన్ని ప్రభావితం చేస్తాయి, హృదయం దాని ఆవలకు పోతుంది. సోదర భావమనేది రక్త, దేశ, మత సంబంధమైనది. కాని స్వార్థం గొంతెత్తితే సోదరభావం ఎటుపోతుంది? భగవంతునిలో నివసించడం వల్ల మాత్రమే, హృదయం మనస్సు దేహం సార్వత్రిక యేకతా ప్రతిబింబంగా మారినపుడు మాత్రమే లోతైన, తిరుగులేని ప్రేమ సాధ్యమౌతుంది.

సంఘీభావానికి పరస్పరప్రేమకు మానవుని కారణాలకు చాలా కొద్దిప్రభావం, బహుతక్కువ విలువ మాత్రమే ఉంటాయి. దివ్య చైతన్యంతో ఐక్యమైనప్పుడు మాత్రమే నిజమైన ఐక్యతను తెలుసుకుంటారు.చేరుకుంటారు.

CWM10: 347

అతనిని హతమార్చినప్పుడు కూడా దైవాన్ని చూడండి. అప్పుడు యే ఒక్కరికీ నరకం ప్రాప్తించదు.

విరోధుల గురించి మాట్లాడుతారు కానీ వారు ఎక్కడ? ఈ విశ్వమనే గోళంలో ఒక పార్టీ మరొక పార్టీతో కుస్తీపట్టడాన్ని మాత్రమే నేను చూస్తాను. మానవాళి అంతా ఒక్కటే అనే ఐక్యతా భావనను మేల్కొల్పడానికి ఇదంతా వ్రాశారు. ప్రతి ఒక్కరు ఈ ఐక్యతా ఎరుక కలిగి ఉంటే అందరిలోనూ దైవాన్ని చూడగలిగితే దాని ననుభూతి చెందడం సులభతరమౌతుందని శ్రీఅరవిందో సిఫార్సు చేశారు.

CWM10: 279

తన ఐక్యతనెరిగిన యేకత్వంనుండియే చేతనా విభజన ప్రారంభమైంది. ఏక త్వంలో తన నానాత్వాన్నెరిగిన యేకత్వం దగ్గరకు చేరడానికే యీ చేతన విభజన జరిగింది. అది శకాలాలుగా అవ్వడంచేత యీ మార్గం మనకు స్థలకాలాలుగా తర్జుమాయైంది. అలాంటి శకలాలలో మనం ఒకటిగనుక, యీ చేతనకు సంబంధించిన ప్రతి బిందువు, తనను తానెరిగి, ఆది యైక్యతను గూడా యెరుగ గలగడం సాధ్యమే. బలవంతులచే బలహీనులు అణచి వేయబడనటువంటి ఒక క్రమశిక్షణ సమాజ జీవనంలో ఆవశ్యకం. సమాజంలో నివసించే వారందరూకూడా ఆ క్రమశిక్షణను గౌరవించాలి. సమాజమంతా సంతోషంగా ఉండాలంటే ఈ క్రమశిక్షణ విశాల హృదయంగల వ్యక్తి లేదా వ్యక్తులలో నెలకొల్పాలి. దైవానికి సమర్పించుకొని దైవం ఉనికిలో ఉండేవారై

ఉండాలి. ప్రపంచమంతా సంతోషంగా ఉండాలంటే దైవం సంకల్పంతో చైతన్యం కలిగిన వారి చేతుల్లోనే ప్రపంచం అధికంగా ఉండాలి. ప్రస్తుతానికది అసంభవం అనిపించవచ్చు. దైవ సంకల్పం పట్ల నిజంగా ఎరుకతో ఉండేవాళ్ళు బహుతక్కువ కాబట్టి వారికి అలా ఉండాలనే కోరికకూడా ఉండదు.

CWM12: 381- 82

భారతదేశాన్ని భాషా సమస్య పీడిస్తుంది. ఈ విషయం పట్ల మన ఖచ్చితమైన వైఖరి ఏమిటి?

ఒక సజీవ వాస్తవికతైవుండాలి, అంతేగాని అది యేకపక్షంగా విధంచబడిందై వుండకూడదు. భారతదేశమంతా ఐక్యమైనప్పుడు అందరికీ అర్థమయ్యే ఒక భాష అప్రయత్నంగా లభిస్తుంది.

CWM13:363

మీరంతా పడమటివారనీ ఇతరులంతా తూర్పువారనీ ఆలోచించడం నిలిపి వేయాలి. మానవులంతా మౌలికంగా దైవాన్నుండే ఉద్భవించారు. ఆ మూలానికి చెందిన ఏకత్వాన్ని భూమిపై అభివ్యక్తం చేయడానికే ఉన్నారు.

CWM13:379 శ్రీమాత

అనువాదం: జె. పద్మావతి (9295608568)
